

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωὴ,
(Ἰωάν. ιδ' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,
(Ἰωάν. Γ' 63)

Ἔτος 105ον | Σεπτέμβριος 2015 | 4293

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟ ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΜΑΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ Ἰησοῦς ἀπέθανε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ὁ σταυρὸς ὑπῆρξε τὸ μέσο, μὲ τὸ ὁποῖο ἐπέτυχε τὴν λύτρωσή μας. Μαζὶ μὲ τοὺς ὄρους «πάθος», «αἷμα», «θάνατος», ὁ ὅρος «σταυρὸς» ἔχει γίνεи μία ἀπὸ τὶς λέξεις - κλειδιά, ποὺ συνοψίζουν ὅλο τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας μας. Ὁ σταυρὸς δὲν εἶναι πιά αἰσχύνη, ἀλλὰ τίτλος τιμῆς πρῶτα γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ ἔπειτα γιὰ τοὺς Χριστιανούς.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης τονίζει ἰδιαίτερος ὅτι ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι πιά μόνο πάθημα, θλίψη, ταπείνωσις. Εἶναι δόξα, θρίαμβος, νίκη τοῦ Θεοῦ κατὰ τῶν ἐχθρῶν του. Γιὰ νὰ περιγράψῃ τὴ σταύρωσι τοῦ Κυρίου, ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς χρησιμοποιοῖ τὴν λέξη «**ὑψωση**». Ἡ σταύρωσι εἶναι γι' αὐτὸν ἡ στιγμή, ποὺ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου «**ὑψοῦται**» (Ἰωάν. ν' 28), ἡ στιγμή ποὺ ὁ Κύριος ἀποδεικνύεται ὁ νέος «**καλοῦς ὄφης**», τὸ μέσον, ποὺ ἐπινόησε ἡ θεία ἀγάπη, γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ κόσμος καὶ νὰ ζῆσει (Ἰωάν. γ' 14) ἡ στιγμή, ποὺ ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου «**κρίνεται**» καὶ «**ἐκβάλλεται ἔξω**» (Ἰωάν. ιβ' 31).

Στὴν διήγησι τοῦ πάθους (κεφ. ιη' - ιθ') ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης παρουσιάζει τὸν Κύριον Ἰησοῦν νὰ συμπεριφέρεται μὲ δύναμιν καὶ μεγαλοπρέπεια. Ἡ πορεία πρὸς τὸ σταυρὸν εἶναι περισσότερο βασιλικὸς θρίαμβος παρὰ πορεία μελλοθανάτου. Ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὁ Ἰησοῦς παραμένει ὁ Κύριος. Ἐκεῖ θεμελιώνει τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀπὸ τὴ νυγεῖσα πλευρὰ Του ἐξέρχεται τὸ αἷμα τῆς Εὐχαριστίας καὶ τὸ ὕδωρ τοῦ Βαπτίσματος (Ἰωάν. ιθ' 34), μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ζεῖ καὶ θὰ αὐξάνει ἡ Ἐκκλησία, ὅπως τονίζουν οἱ Πατέρες. Ὅλοι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ πρέπει νὰ ἀτενίζουν «**ὄν ἐξεκέντησαν**» (Ἰωάν. ιθ' 10), διότι ἡ πίστις στὸν ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν θὰ εἶναι ἡ μόνη δύναμιν ἡ ἱκανὴ νὰ νικᾷ τὸν κόσμον (Α' Ἰωάν. ε' 4).

Ἀλλὰ ὁ σταυρὸς εἶναι τίτλος τιμῆς καὶ γιὰ τὸν Χριστιανόν. Ἡ καθημερινὴ ζωὴ του εἶναι μία διαρκὴς «**σταύρωσι τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου**», ἑνας διαρκὴς ἀγώνας γιὰ νὰ καταλυθεῖ ἡ δουλεία τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ κατακτηθεῖ ἐκεῖνη ἡ ἐλευθερία, ποὺ θὰ ἐπιτρέπει στὸν Χριστιανὸν νὰ ζεῖ ὅσο τὸ δυνατόν στενότερα μὲ τὸν Χριστό. (Ρωμ. ς' 6).

Ὁ Χριστιανὸς δὲν καλεῖται ἀπλῶς νὰ «σταυρωθεῖ», νὰ σπκώσῃ τὸν ἀτομικὸ «σταυρόν» του, νὰ πεθάνῃ δηλαδὴ ὡς πρὸς τὸν κόσμον καὶ τὴν ἁμαρτία, νὰ θυσιάσῃ τοὺς φυσικοὺς δεσμούς του καὶ νὰ εἶναι ἔτοιμος νὰ

προσφέρει καὶ αὐτὴ τὴν ζωὴν του (Μάρκ. ν' 34). Καλεῖται προπάντων νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Κύριον του, νὰ συμμεριστεῖ τὸ πάθος του, νὰ συναποθάνῃ μαζί του. Διότι μόνον ἐὰν συσταυρωθεῖ καὶ συνταφεῖ μὲ τὸν Χριστό, ἐὰν γίνῃ «**σύμφυτος**» (ἕνα φυτὸ) μὲ τὸν ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν, θὰ κατορθώσῃ νὰ νεκρώσῃ πραγματικὰ τὸν «**παλαιὸν ἄνθρωπον**», νὰ συζῆσῃ μὲ τὸν Χριστό, νὰ γίνῃ κλημὰ τῆς Ἀμπέλου, ποὺ εἶναι ὁ Κύριος (Ἰωάν. ιε' 1-17).

Αὐτὴ ἡ συμμετοχὴ στὴν χαρὰ καὶ τὴν δόξαν τοῦ Σωτῆρος, ἀρχίζει μὲ τὴν συμμετοχὴ στὰ παθήματά του (Α' Πέτρ. δ' 13).

«Καθὸ κοινωνεῖτε τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασι, χαίρετε, ἵνα καὶ ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῆς δόξης αὐτοῦ χαρῆτε ἀγαλλωμένοι». Ὁ κάθε πιστὸς γνωρίζει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι κοινωνὸς τῆς «**παρακλήσεως**» τοῦ Χριστοῦ, ἂν δὲν γίνεται καὶ κοινωνὸς τῶν «**παθμάτων**» Του. Τὶς ὅποιες δυσκολίες τὶς θεωρεῖ φυσικὲς, κανονικὲς, σχεδὸν ἀπαραίτητες, γιὰ νὰ εἰσέλθῃ στὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ζῆσῃ κάπως τὴν ἀγωνίαν τῆς Γεθσημανῆ καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ Σταυροῦ. Τὸ λάθος πολλῶν, ὅταν ἀντιμετωπίζουν θλίψεις καὶ δοκιμασίες, τὴν ἀποτυχίαν ἢ τὴν ματαίωσιν στόχων καὶ ἐπιδιώξεων, τὴν ἀπώλειαν θέσεων, τότε τὰ βάζουν μὲ τὴν χριστιανικὴν ζωὴν, ἴσως καὶ μὲ τὸν Θεόν. Λησμονοῦν ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ «**φανερωθῇ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν, ἐὰν δὲν περιφέρωμεν πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι μας**» (Β' Κορινθ. δ' 10). Ὁ Χριστιανὸς ἔχει συνειδητοποιήσει ὅτι ἡ χριστιανικὴ ζωὴ, εἶναι ζωὴ δυνάμει ἐν ἀδυναμίᾳ χαρᾶς στὶς θλίψεις, μεγαλείου στὶς ταπεινώσεις.

Ὁ σταυρὸς, λοιπόν, τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι κατὰ πολὺ οὐσιαστικότερον ἀπὸ μιὰ ἐξωτερικὴ μίμνησις. Εἶναι πραγματικὴ συμμετοχὴ στὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, ἢ ἐλπίδα καὶ τὸ στήριγμά μας.

Ὁ σταυρὸς εἶναι τίτλος τιμῆς γιὰ τὸν Χριστιανόν. Ἡ καθημερινὴ ζωὴ του εἶναι μία διαρκὴς «σταύρωσι τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου» γιὰ νὰ καταλυθεῖ ἡ δουλεία τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ κατακτηθεῖ ἐκεῖνη ἡ ἐλευθερία, ποὺ θὰ ἐπιτρέπει στὸν Χριστιανόν νὰ ζεῖ ὅσο τὸ δυνατόν στενότερα μὲ τὸν Χριστό.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

Β΄

Είναι γεγονός ότι η Αποκάλυψη δεν μπορεί να έρμηνευθεί πλήρως. Τό μαρτυρεί ο προφητικός χαρακτήρας της. Όσοι θέλησαν να καθορίσουν ακριβείς χρονολογίες για τὸ τέλος τοῦ κόσμου, συγκεκριμένα πολιτικά καὶ ἰδεολογικά καθεστῶτα, πολέμους, σφαγές, λιμούς καὶ λοιμούς καὶ θεομηνίες καὶ μεγάλες καταστροφές καὶ πρόσωπα Ἀντιχρίστων, στὸ τέλος τίποτα δὲν ἀποκάλυψαν ἀπὸ ὅσα ὁ ἴδιος ὁ Εὐαγγελιστὴς μᾶς φανέρωσε.

**Ἡ Ἀποκάλυψη ἀποτελεῖ
μεγαλοπρεπὴ κατακλεί-
δα τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἡ
Ἁγία Γραφή ἀρχίζει μὲ
τὴ Γένεση ποὺ διηγεῖται
τὶς πρῶτες ἐνέργειες τοῦ
Θεοῦ στὸν κόσμον καὶ
προσφέρει τὶς πρῶτες
ἐλπίδες γιὰ τὸν ἔρχομό
τοῦ Λυτρωτοῦ.**

**Ἡ Ἀποκάλυψη προσφέ-
ρει τὶς τελευταῖες ἐνέρ-
γειες τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ
Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ
ἀνακαινισθοῦν τὰ πάντα,
νὰ ἐκλείψουν τὰ δεινὰ
τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ
θριαμβεύσουν οἱ δίκαιοι.**

Εἶναι λάθος τοῦ φιλοπερίεργου καὶ ἀνήσυχου ἀναγνώστη νὰ ἀναζητεῖ λεπτομέρειες γιὰ τὶς φάσεις τῆς πνευματικῆς αὐτῆς πάλης σὲ κάθε ἐποχὴ καὶ μάλιστα στὴ σημερινή. Καὶ μολοντί τὰ γεγονότα τοὺς διαψεύδουν, ἐν τούτοις δὲν συνετίζονται. Τουναντίον σοβαροὶ ἑρμηνευτὲς θεωρήθηκαν ὅτι ἐκεῖνοι, ποὺ ἐπιχείρησαν τὴν ἑρμηνεία τῆς Ἀποκαλύψεως, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ ἀπέφυγαν

τοὺς ἀποκαλυπτικοὺς ἀκροβατισμούς.

Αὐτοὶ οἱ δόκιμοι ἑρμηνευταὶ περισσότερο ἐνδιατρίβουν στὰ πνευματικὰ μηνύματα, στὴ διακρίβωση τῶν θρησκευτικῶν καὶ θεολογικῶν νοημάτων καὶ ἀφήνουν ὅλα τὰ ἄλλα στὴ σοφία τοῦ Θεοῦ «τῇ καὶ τοὺς χρόνους ἐπισταμένη, καθ' οὓς τὰ προφητευθέντα γενήσεται» (Ἀνδρέας Καισαρείας).

Ἀλλὰ τὸ θεόπνευστο αὐτὸ βιβλίον, ἂν καὶ εἶναι τὸ μοναδικὸ προφητικὸ βιβλίον τῆς Κ. Διαθήκης, δὲν εἶναι μόνον προφητικόν. Εἶναι καὶ ἱστορικόν. Γιὰ τὸν εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη τὸ μέλλον εἶναι ἤδη παρὸν καὶ τὸ παρὸν προβαθμίδα καὶ προπαίδεια γιὰ τὸ μέλλον. Διηγεῖται γεγονότα τῆς Ἐκκλησίας παρόντα, ἀναφέρει ὅμως καὶ παρελθόντα καὶ μέλλοντα. Ὅπωςδήποτε τὸ κέντρο τοῦ βάρους πέφτει στοὺς ἐσχάτους καιροὺς. Ἀλλὰ καὶ γι' αὐτοὺς ἡ βαρῦτητα βρίσκεται στὴ δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

Μὲ τὸν προφητικὸ καὶ ἱστορικὸ χαρακτήρα τῆς Ἀποκαλύψεως συνδέεται καὶ ὁ ἠθικὸς χαρακτήρας. Καὶ μάλιστα ὁ παραμυθητικὸς, ὁ παρηγορητικὸς καὶ ἐνισχυτικὸς. Ἡ προφητεία δὲν εἶναι αὐτοσκοπός. Εἶναι μέσον. Ἡ πίστη, ἡ ἀγιότητα, ἡ σταθερότητα στὴν ἀρετὴ εἶναι ὁ κύριος στόχος.

Ἐντονὸς εἶναι ἀκόμα ὁ θεολογικὸς, ὁ ὄντολογικὸς καὶ δραματικὸς χαρακτήρας τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἀνυπέβλητη ἡ θεολογικὴ ἀξία της. Μὲ συμβολικὲς εἰκόνες παρουσιάζει τὴν ἐσχατολογικὴ διδασκαλία τῆς Κ. Διαθήκης. Τὴ διδασκαλία δηλαδὴ γιὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, τὴ μέλλουσα κρίση καὶ ἀνταπόδοση τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ ποὺ διακηρύττουμε μὲ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως γιὰ τὸν Κύριό μας: «Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς». Ἡ ἔλευση τοῦ Κυρίου, ἡ προσδοκία τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν καὶ ἡ αἰώνια ζωὴ ἀποτελοῦν βασικὲς ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας.

Ἡ Ἀποκάλυψη, λοιπόν, ἀποτελεῖ μεγαλοπρεπὴ κατακλείδα τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἡ Ἁγία Γραφή ἀρχίζει μὲ τὴ Γένεση. Σ' αὐτὴν ἐξιστορεῖται ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας. Καὶ τελειώνει μὲ τὴν Ἀποκάλυψη, ὅπου παρουσιάζεται ἡ πορεία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ κρίση τοῦ κόσμου καὶ ὁ τελικὸς θρίαμβος τῆς πίστεως.

Ἡ Γένεση διηγεῖται τὶς πρῶτες ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον καὶ προσφέρει τὶς πρῶτες ἐλπίδες γιὰ τὸν ἔρχομό τοῦ Λυτρωτοῦ. Ἡ Ἀποκάλυψη προσφέρει τὶς τελευταῖες ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ ἀνακαινισθοῦν τὰ πάντα, νὰ ἐκλείψουν τὰ δεινὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ θριαμβεύσουν οἱ δίκαιοι. Νὰ ὁ τελικὸς θρίαμβος:

**«Ἄκουσα φωνὴν μεγάλην ἀπὸ τὸν οὐρανὸν
νὰ λέει: Νὰ ἡ αἰώνια καὶ ἀληθινὴ σκηνή,
ὅπου θὰ κατοικεῖ ὁ Θεὸς μαζί μὲ τοὺς δικαίους
ἀνθρώπους. Καὶ θὰ κατοικήσει μαζί
μὲ αὐτοὺς καὶ αὐτοὶ θὰ εἶναι λαὸς δικός του
καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς θὰ εἶναι μαζί τους. Καὶ θὰ
ἐξαφανίσει ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ μάτια τους κάθε
δάκρυ καὶ ὁ θάνατος δὲν θὰ ὑπάρχει πιά, οὔτε
πένθος οὔτε κραυγὴ θρήνου οὔτε πόνος θὰ
ὑπάρχει πιά. Διότι οἱ προηγούμενες θλίψεις
καὶ κακοπάθειες πέρασαν πιά γιὰ πάντα. Καὶ
εἶπε ὁ Θεός... Ἴδου κάνω τὰ πάντα νέα. Ἀνα-
καινίζω τὰ πάντα» (Ἀποκ. κα' 3-5).**

Λοιπὸν μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ Ἀποκάλυψη τρομοκρατεῖ ἢ ἐνισχύει καὶ παρηγορεῖ καὶ ἐνθαρρύνει τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ διεξάγουν τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα μὲ χαρὰ;

Τὸ δράμα τῆς μοναξιᾶς

«*Ἡ ζωὴ μου εἶναι ἀνυπόφορη. Συγκλωρεῖστε με*». Καὶ τὸ σύντομο αὐτὸ μῆνυμα, ἀλλὰ καὶ τόσο ἐκφραστικὸ δὲν τὸ ἄφησε κάποιος φτωχός, ἄνεργος, ἄρρωστος, ἀνήμπορος οἰκογενειάρχης. Ὅχι. Τὸ ἄφησε, αὐτοκτονώντας, μιὰ πλούσια σὲ χρῆμα, σὲ ταλέντο, σὲ δόξα, ἀλλὰ φτωχὴ, πολὺ φτωχὴ σ' αὐτὰ πού δίνουν νόημα καὶ περιεχόμενο στὴ ζωὴ. Πρόκειται γιὰ διάσημη τραγουδίστρια πού βρέθηκε νεκρὴ στὸ σπίτι της στὸ Παρίσι.

Ὅπως ἔγραψε ὄχι μόνο ὁ γαλλικός, ἀλλὰ καὶ ὁ διεθνὴς τύπος -πασίγνωστη στὸν καλλιτεχνικὸ κόσμο τῆς ὑψηλίου- αὐτοκτόνησε μὲ βαρβιτουρικά ἀφήνοντας τὸ λακωνικὸ αὐτὸ μῆνυμα, γιὰ τὴν αἰτία πού τὴν ὀδήγησε στὸ ἀπονενονημένο διάβημα. Ἀφόρητη καὶ ἀνυπόφορη ἡ ζωὴ της στὰ πενήντα τέσσερα χρόνια της. Ἀλλὰ καὶ πολὺ πρὶν, ἀφοῦ εἶχε προηγηθεῖ στὰ τριάντα τέσσερά της καὶ ἄλλη ἀπόπειρα αὐτοκτονίας.

Ἀνυπόφορη ἡ ζωὴ της μολονότι ἡ δόξα τῆς χαμογελοῦσε σὲ κάθε της βῆμα καὶ οἱ ἐπιτυχίες τὴν κυνηγοῦσαν μέχρι τέλους. Δὲν εἶναι μικρὴ ὑπόθεση νὰ ἔχει στὸ ἐνεργητικὸ της τριάντα ὀλόκληρα χρόνια πετυχημένης καλλιτεχνικῆς καριέρας μὲ ἑξακόσια τραγούδια σὲ ὀκτῶ γλῶσσες καὶ μὲ 85 ἑκατομμύρια δίσκους. Καὶ μόνο αὐτά; Ὡς ἠθοποιὸς γύρισε ἔντεκα ταινίες καὶ σὲ πολλὲς τῆς ἀναγνώρισαν μοναδικὸ ταλέντο.

* * *

«*Τριάντα ὀλόκληρα χρόνια ἡ φωνή της γοήτευε τὰ πλήθη. Μεσουρανοῦσε στὸ καλλιτεχνικὸ στερέωμα. Δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε. Δὲν τῆς ἔλειπε τίποτε, ἐκτός... Ἀπὸ κάποιον πού νὰ τὴν εἶχε ἀνάγκη. Αὐτὴ ἦταν ἴσως ἡ μοναξιὰ της*». Αὐτὰ εἶπαν οἱ ἄλλοι. Ἐκεῖνο ὅμως πού εἶναι ἰδιαίτερα ἐκφραστικὸ καὶ ἀποκαλυπτικὸ τῆς ζωῆς της, τὸ διατύπωσε ἡ ἴδια ἐπιγραμματικὰ ὕστερα ἀπὸ μιὰ καλλιτεχνικὴ της ἐπιτυχία: «*Ἐχω πολὺ καθαρὰ τὴν αἴσθηση, ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν παντρεύεται μὲ τὴ δόξα*».

Τί φοβερό, ἀλήθεια! Ἐνας ἄνθρωπος πού τὸν ζήλευαν τόσοι καὶ τόσοι, πού ἐκστασιάζονταν τὰ πλήθη ἀπὸ τὴ γοητευτικὴ της φωνή, πού ἡ δόξα τὴ στεφάνωνε σὲ κάθε της βῆμα, νὰ σοῦ λέει, ἀπὸ τὴν προσωπικὴ της πιά πείρα, μιὰ τόσο ξεκάθαρη ἀλήθεια: Ἡ εὐτυχία δὲν παντρεύεται μὲ τὴ δόξα. Δὲν συνυπάρχουν. Δὲν κάνουν μαζὶ χωριό. Δὲν συμπορεύονται. Μάλιστα. Ἡ εὐτυχία μὲ τὴ δόξα. Ὅσο κι ἂν φαίνεται παράδοξο ἀποτελεῖ τὴν πιὸ ψηλαφητὴ ἐμπειρία. Ἡ μιὰ ἀποκλείει τὴν ἄλλη. Ἡ μιὰ δὲν προσφέρει τὴν ἄλλη. Κι ἀλίμονο σ' ἐκείνους πού φρονοῦν τὸ ἀντίθετο. Καὶ ἐπιδίδονται σ' ἕνα ἀδιάκοπο κυνηγητὸ τῆς δόξας μὲ τὴν προσδοκία τῆς εὐτυχίας. Τὴν δόξα μπορεῖ νὰ τὴν πιάσουν. Νὰ τοὺς σηκώσει στὰ μαγευτικὰ της φτερά. Ἡ εὐτυχία ὅμως θὰ φεύγει ὅλο καὶ πιὸ μακριά. Θὰ ἀποτελεῖ γι' αὐτοὺς

ὄνειρο ἀπραγματοποιίτο.

Αὐτὸ συνέβη καὶ ἐδῶ. Ὅσο γέμιζε ἡ ζωὴ της ἀπὸ δόξα, τόσο ἄδειαζε ἡ ψυχὴ της ἀπὸ εὐτυχία. Τὰ ἀνώνυμα πλήθη καὶ οἱ ἐπώνυμοι θαυμαστές της δὲν μποροῦσαν νὰ γεμίσουν τὸ κενὸ τῆς δύστυχης καρδιᾶς της. Τὴν ἴδια στιγμὴ πού οἱ ἄλλοι τὴν θαύμαζαν καὶ τὴν μακάριζαν ἐκεῖνη ζοῦσε μιὰ τραγωδία. Τὰ χειροκροτήματα καὶ οἱ ἐπευφημίες ἔσβηναν πολὺ σύντομα. Καὶ ὅταν βρισκόταν μόνη μὲ τὸν ἑαυτὸ της, τότε ζοῦσε τὸ μεγάλο της δράμα. Τὸ δράμα τῆς μοναξιᾶς. Τὸ δράμα τῆς μοναξιᾶς ἀνάμεσα σὲ τόσοι ἀνθρώπους!

* * *

Αὐτὸ εἶναι τὸ δράμα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας, πού ζεῖ καὶ κινεῖται σ' ἕνα πλανήτη, πού ἀριθμεῖ περισσότερους ἀπὸ ἑπτὰ δισεκατομμύρια ἀνθρώπους. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πού δὲν τοῦ λείπουν οἱ συντροφίες, ἡ κοινωνικὴ ζωὴ καὶ ἔχει ἀναγάγει τὶς διαπροσωπικὲς σχέσεις σὲ ἐπιστήμη. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πού ἐπικοινωνεῖ σ' ἕνα λεπτὸ μὲ κάθε γωνιὰ τῆς γῆς, αἰσθάνεται κατ' ἑξοχὴν μόνος. Μονότατος! Ἐρημος ἀπὸ ἀνθρώπους. Κάτι ἀκόμα χειρότερο. Ὅχι σπάνια νιώθει ἐχθρικὸ καὶ καταπιεστικὸ τὸν κοινωνικὸ του περίγυρο, ἀκόμα καὶ τὸ πιὸ κοντινὸ περιβάλλον του.

Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι χωρὶς συνέπειες. Ἐχει σοβαρὲς ἐπιπτώσεις στὴν ψυχοσωματικὴ του ὑπαρξη. Οἱ προσωπικὲς καὶ ἐγκάρδιες σχέσεις, οἱ ἀληθινὰ ἀδελφικὲς δὲν εἶναι λεπτομέρεια γιὰ τὴ ζωὴ. Ἀποτελοῦν οὐσιαστικὸ στοιχεῖο γιὰ τὴν ὀμαλὴ καὶ ἰσορροπημένη ἀνάπτυξή της. Καλύπτουν μιὰ βαθιὰ ψυχικὴ ἀνάγκη. Τὴν ἀνάγκη νὰ νιώσει ὁ ἄνθρωπος τὴν εἰλικρινὴ καὶ ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπην. Νὰ ἀγαπήσει καὶ νὰ ἀγαπηθεῖ. Νὰ αἰσθανθεῖ ὅτι δὲν περιβάλλεται ἀπὸ ἀνώνυμα πλήθη, ἀπὸ ἀδιάφορες μάζες, ἀπὸ περιστασιακοὺς θαυμαστές, ἀλλὰ ἀπὸ πιστοὺς φίλους καὶ ἀγαπητοὺς ἀδελφούς. Ἀπὸ ἀνθρώπους πού δὲν σταματοῦν στὴ φωνή του, στὸ ταλέντο του, στὴν ὀμορφιά του, στὸν ἐντυπωσιασμό. Προχωροῦν στὴν ψυχὴ του, τὸν βλέπουν ὡς ἄνθρωπο, ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀδελφός. Καὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ τοῦ σταθοῦν δίπλα, νὰ τὸν περιβάλλουν μὲ τὴν ἀγάπην τους, μὲ τὴ στοργή τους. Νὰ θυσιάστουν γι' αὐτόν.

Αὐτὸ ἀναζητεῖ ὁ ἄνθρωπος κάθε ἐποχῆς. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ νὰ νιώσει ἀσφαλὴς μέσα στὸ σύγχρονο κυκεῶνα τῆς ἀνασφάλειας καὶ ἀβεβαιότητας. Αὐτὸ ἔλειπε ἀπὸ τὴ δύστυχη, μέσα στὴ δόξα της, τραγουδίστρια. Καὶ αὐτὸ τῆς ἔφερνε στὰ χεῖλη τὴν τραγικὴ ὁμολογία: «*Ἡ εὐτυχία δὲν παντρεύεται μὲ τὴ δόξα*».

Ἀδελφοί, ὁ βεβαιῶν ἡμᾶς σὺν ὑμῖν εἰς Χριστόν, καὶ χρίσας ἡμᾶς, Θεός· ὁ καὶ σφραγισάμενος ἡμᾶς, καὶ δούς τὸν ἄρραβῶνα τοῦ Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Ἐγὼ δὲ μάρτυρα τὸν Θεὸν ἐπικαλοῦμαι, ἐπὶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν, ὅτι φειδόμενος ὑμῶν, οὐκ ἔτι ἦλθον εἰς Κόρινθον. Οὐχ ὅτι κυριεύομεν ὑμῶν τῆς πίστεως, ἀλλὰ συνεργοὶ ἐσμεν τῆς χαρᾶς ὑμῶν· τῇ γὰρ πίστει ἐστήκατε. Ἐκρίνα δὲ ἑμαυτῷ τοῦτο, τὸ μὴ πάλιν ἐλθεῖν ἐν λύπῃ

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΙΔ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. κβ΄ 2-14
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β΄ Κορ. α΄ 21 - β΄ 4

πρὸς ὑμᾶς. Εἰ γὰρ ἐγὼ λυπῶ ὑμᾶς, καὶ τίς ἐστὶν ὁ εὐφραίνων με, εἰ μὴ ὁ λυπούμενος ἐξ ἑμοῦ; Καὶ ἔγραψα ὑμῖν τοῦτο αὐτό, ἵνα μὴ ἐλθὼν λύπην ἔχω, ἀφ' ὧν ἔδει με χαίρειν, πεπειθῶς ἐπὶ πάντας ὑμᾶς, ὅτι ἡ ἐμὴ χαρὰ πάντων ὑμῶν ἐστίν. Ἐκ γὰρ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας ἔγραψα ὑμῖν διὰ πολλῶν δακρύων, οὐχ ἵνα λυπηθῆτε, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην ἵνα γνῶτε, ἣν ἔχω περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς.

ΟΙ ΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΟΙ ΕΛΕΓΧΟΙ

«Τίς ἐστὶν ὁ εὐφραίνων με, εἰ μὴ ὁ λυπούμενος ἐξ ἑμοῦ;».

Παράδοξη ἢ ὁμολογία αὐτὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ὡς πνευματικὸς ἡγέτης καὶ ποιμένας θὰ ἔπρεπε νὰ λυπᾶται καὶ νὰ συμπάσχει, ὅταν ἐκεῖνοι ἐλυποῦντο καὶ νὰ χαίρεται ὅταν ἐκεῖνοι χαίρονταν. Αὐτὸς διακήρυξε τὸ «**χαίρειν μετὰ χαιρόντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων**» (Ρωμ. ιβ΄ 15). Ποιὰ, ἐπομένως, ἦταν ἡ βαθύτερη αἰτία ποῦ ἡ λύπη τῶν Κορινθίων ἔφερε χαρὰ στὸν Παῦλο; Αὐτὴ ἡ λύπη δὲν προερχόταν ἀπὸ κάποια θλίψη ἢ συμφορά, ἀπὸ ἀσθένεια ἢ θάνατο. Ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς συναίσθησέως τους ὅτι εἶχαν ἀμαρτήσῃ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἦταν συνέπεια τῆς εἰλικρινοῦς συντριβῆς καὶ μετάνοιας, τῆς καταφυγῆς τους στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ζητήσουν καὶ νὰ λάβουν ἄφεση. Αὐτὴ ἡ ἀπόφαση νὰ ἀνορθωθοῦν ἀπὸ τὴν πτώση καὶ νὰ προχωρήσουν στὴ διόρθωση, ἦταν ἀποτέλεσμα τῶν ἐλέγχων ποῦ τοὺς εἶχε ἀπευθύνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Λυπήθηκαν, βέβαια, καὶ πικράθηκαν ἀπὸ τοὺς ἐλέγχους. Ἀνάνηψαν, ὅμως, μετανόησαν καὶ σώθηκαν. Τὸ κέρδος γι' αὐτοὺς ἦταν μεγάλο καὶ ἀνυπολόγιστο. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει «**ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποῦ με εὐφραίνει, παρὰ αὐτὸς ποῦ δέχεται τὶς παρατηρήσεις μου, λυπεῖται καὶ μετανοεῖ γιὰ τὰ σφάλματά του καὶ προχωρᾷ σὲ διόρθωση;**»

ΔΕΧΟΜΑΣΤΕ ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ;

Οἱ παρατηρήσεις καὶ οἱ ἔλεγχοι εἶναι πραγματικὸι καὶ δύσκολο νὰ τοὺς ἀποδεχθεῖ ὁ ἐλεγχόμενος, γιὰ τὴν συχνὰ προκαλοῦν πόνο καὶ λύπη. Χτυποῦν τὸν ἐγωισμό τοῦ καὶ τὴν καλὴ ἐντύπωση ποῦ ἔχει γιὰ τὸν ἑαυτό του. Πρέπει νὰ ἔχει προοδεύσει πολὺ κάποιος γιὰ νὰ κατανοεῖ τὸ πνευματικὸ του συμφέρον καὶ νὰ δέχεται μὲ ἡρεμία καὶ εὐγνωμοσύνη τοὺς ἐλέγχους.

«**Ἐλεγε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν καὶ σοφώτερος ἔσται. Γνώριζε δικαίῳ καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι**» (Παρ. θ΄ 8, 9). «Υπόδειξε τὸ ὀρθό, στὸν συνετό, τὸν μυαλωμένο καὶ αὐτὸς θὰ σὲ ἀγαπήσει. Μὲ τὶς ὑποδείξεις καὶ τὶς παρατηρήσεις σου δίνε στὸν σοφὸ ἀφορμὴ διορθώσεώς του καὶ θὰ γίνε σοφώτερος καὶ συνετότερος. Κάνε στὸν δίκαιο γνωστὸς τὶς ἀτέλειες καὶ τὰ σφάλματά του καὶ αὐτὸς ἀκόμη προθυμότερα θὰ δέχεται τὶς συμβουλές σου»

Ἀντιθέτως ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι ποῦ δυσφοροῦν, ἀγανακτοῦν καὶ ἐξοργίζονται, ἀπαντοῦν μὲ ὑβριστικὲς καὶ προσβλητικὲς φράσεις καὶ στοὺς πιὸ δίκαιους καὶ ὠφέλιμους γι' αὐτοὺς ἐλέγχους. Αὐτοὶ εἶναι ἀνόητοι καὶ ἐγωπαθεῖς. Ὁ ἐγωισμὸς τοὺς τυφλώνει, ὥστε νὰ μὴ βλέπουν καὶ νὰ μὴ θέλουν τὴν ἀλήθεια προτιμώντας τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀμαρτία, μὴ ἀντιλαμβανόμενοι τὸ συμφέρον τους καὶ ἀντιμετωπίζοντας αὐτὸν ποῦ τοὺς ἐλέγχει σὰν ἐχθρό. Παύουν νὰ τοῦ μιλοῦν. Ἴσως μάλιστα ἐπιδιώξουν σὲ πρώτη εὐκαιρία νὰ τὸν βλάψουν. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἁγία Γραφή συνιστᾷ «**μὴ ἔλεγε κακοῦς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε**» (Παρ. θ΄ 8).

Καὶ ἐμεῖς κάποτε θὰ ἀκούσουμε ἐλέγχους, γιὰ τὴν ἀσφαλῶς, ὡς ἄνθρωποι διαπράττουμε σφάλματα. Σὲ ποῖα ὅμως τάξη ἀνήκουμε; Στους ἀσύνητους καὶ ἀνόητους, ποῦ δὲν δέχονται τοὺς ἐλέγχους καὶ παραμένουν ἀδιόρθωτοι ἢ στοὺς συνετοὺς καὶ σοφοὺς;

ΜΕ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ

Ἀλλὰ θὰ βρεθοῦμε καὶ μεῖς στὴν ἀνάγκη νὰ κάνουμε παρατηρήσεις καὶ ὑποδείξεις σὲ ἄλλους. Ἐδῶ χρειάζεται προσοχή. Καταρχὰ δὲν πρέπει νὰ ἐπιζητοῦμε ὅπωςδήποτε ἀφορμές, ὥστε νὰ κάνουμε, εὐκαίρως ἀκαίρως, παρατηρήσεις, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ ἀντιπαρερχόμαστε τὰ σφάλματα γιὰ νὰ μὴ λυπήσουμε αὐτὸν ποῦ τὰ διέπραξε. Πρέπει νὰ μᾶς διακρίνει ἀγάπη καὶ σύνεση. Ὁ Κύριος λέει: «**Ἐὰν φταίξει σὲ σένα ὁ ἀδελφός σου, πάγαινε καὶ ὑπόδειξέ του τὸ σφάλμα ἰδιαιτέρως. Ἐὰν ἀκούσει τὴν ὑπόδειξή σου καὶ μετανοήσει, κέρδησες τὸν ἀδελφὸ σου γιὰ τὸν Θεὸ καὶ γιὰ σένα τὸ ἴδιο...**» (Ματθ. ιν΄ 15).

Ἐπειτα χρειάζονται ὁ κατάλληλος τόπος καὶ χρόνος. «**Καιρὸς παντὶ πράγματι**». Ὅταν ὁ ἄλλος βρῆσκει σὲ ἔκρηξη ὀργῆς καὶ θυμοῦ καὶ ἐμεῖς τὸν παρατηροῦμε, ὄχι μόνον δὲν θὰ τὸν ὠφελήσουμε ἀλλὰ θὰ τὸν ἐξαγριώσουμε περισσότερο. Δὲν πρέπει νὰ κάνουμε παρατηρήσεις ἐνώπιον τρίτων -παρὰ μόνον σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις- γιὰ νὰ μὴν ἐκθέτουμε τὸν ἐλεγχόμενο στὰ μάτια τῶν ἄλλων. Ὁ ἔλεγχος ποῦ γίνεται ἰδιαιτέρως καὶ μὲ ἀγάπη, ὑπάρχουν ἐλπίδες νὰ φέρει καλὰ ἀποτελέσματα.

Ἴδετε πηλικοίς ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῆ ἔμη χειρί. Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπήσαι ἐν σαρκί, οὗτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, μόνον ἵνα

μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκονται. Οὐδέ γάρ οἱ περιτετμημένοι αὐτοὶ νόμον φυλάσσουσιν, ἀλλὰ θέλουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, ἵνα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ σαρκί καυχῶσονται. Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ: ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. γ' 13-17
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. στ' 11-18

ἐσταύρωται καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ. Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομὴ τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις. Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ

στοιχήσουσιν, εἰρήνην ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ. Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί· ἀμήν».

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι
εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ σημαία τῶν Χριστιανῶν. Μέσα ὅμως στὸ χριστιανικὸ πλήρωμα ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ Χριστιανοί, ποὺ ὑποστέλλουν τὴ σημαία τοῦ Σταυροῦ. Ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ, ἀρνοῦνται νὰ ἀγωνιστοῦν κάτω ἀπὸ τὴ σημαία Του.

«ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ» ΧΩΡΙΣ ΣΗΜΑΙΑ!

Οἱ Χριστιανοὶ Γαλάτες ἦταν πρώην εἰδωλολάτρεις, «ἐθνικοί». Ὅταν ὅμως ἐγίναν Χριστιανοί, σύμφωνα με τὴν ἀπόφαση τῶν Ἀποστόλων, δὲν ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ τηροῦν τὴν ἰουδαϊκὴ συνήθεια τῆς περιτομῆς. Μερικοὶ ὅμως ψευδοδιδάσκαλοι ἦ καὶ ἀπλοὶ Χριστιανοί, γιὰ νὰ τὰ ἔχουν καλὰ με τοὺς Ἰουδαίους, ἀνάγκαζαν τοὺς Χριστιανούς Γαλάτες νὰ περιτέμνονται, ὄχι γιὰτὶ πίστευαν στὴ σημασία τῆς περιτομῆς, ἀλλὰ «μόνο ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκονται» ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Ἄτολμοι καὶ δειλοὶ δὲν κήρυτταν τὸ κήρυγμα τοῦ Σταυροῦ, ποὺ ἦταν «σκάνδαλον» γιὰ τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ ἐκαυχῶντο μαζὶ μ' αὐτοὺς γιὰ τὴν τήρηση τοῦ καταργημένου πιά ἰουδαϊκοῦ νόμου τῆς περιτομῆς! Φοβερὸ κατάντημα! Μήπως ὅμως τὸ ἴδιο δὲν συμβαίνει καὶ σήμερα; «Ὅλοι βέβαια οἱ Χριστιανοὶ ζοῦν μέσα στὴν σύγχρονη κοινωνία, μέσα σ' ἓνα κοσμικὸ κοινωνικὸ περιβάλλον, ὅπου ἐπικρατοῦν ἄλλες συνήθειες, ξένες τελείως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν χριστιανικὸ τρόπο ζωῆς. Οἱ περισσότεροι βέβαια μένουν ἀνεπηρεάστοι ἀπὸ τὶς ἐπιδράσεις αὐτῆς τοῦ κόσμου. Ὑπάρχουν ὅμως μερικοὶ «Χριστιανοί», ποὺ κάνουν κι' αὐτοὶ τὸν κοσμικὸ, ὄχι γιὰτὶ εἶναι κοσμικοί, ἀλλὰ «μόνον ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκονται». Γιὰ νὰ μὴ χαρακτηριστοῦν ἀπὸ τοὺς ἄλλους τάχα καθυστερημένοι καὶ ὀπισθοδρομικοί! Στὶς κοινωνικὲς συναναστροφές, στὰ γραφεῖα, στὰ καταστήματα, στοὺς στρατώνες καὶ στὰ σχολεῖα θὰ βροῦμε ἀρκετοὺς τέτοιους «Χριστιανούς». Δὲν ἐκδηλώνονται. Δὲν ἀποκαλύπτουν τὶς χριστιανικὲς ἀντιλήψεις τους. Δὲν τολμοῦν νὰ διαμαρτυρηθοῦν γιὰ κάτι ἄσχημο ποὺ ἀκοῦνε. Κλείνουν τὸ στόμα. Κάνουν ἴσως τὸν ἀδιάφορο ἢ καὶ συμφωνοῦν με ὅσα λέγονται καὶ γίνονται, ὄχι γιὰτὶ τὰ πιστεύουν, ἀλλὰ «μόνον ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκονται»! Φοβερὸ ἀλήθεια κατάντημα γιὰ Χριστιανούς, γιὰ «τὸ φῶς τοῦ κόσμου» καὶ «τὸ ἄλας τῆς γῆς»! (Ματθ. ε' 13,14).

ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΚΑΥΧΗΜΑ

Ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν προχωρεῖ. Μέσα στὴ συγκεχυμένη ἀτμόσφαιρα, ποὺ δημιουργοῦσαν οἱ ψευ-

δοχριστιανοί, προβάλλει τὸ φωτεινὸ προσωπικὸ του παράδειγμα. Ζοῦσε κι αὐτὸς μέσα στὸ ἴδιο περιβάλλον. Οἱ Ἰουδαῖοι τὸν εἶχαν χαρακτηρίσει ὡς τὸν ὑπ' ἀριθμὸν ἓνα ἐχθρὸ τους. Αὐτὸς ὅμως ἀδιαφορεῖ. Καὶ ἐνῶ οἱ «Χριστιανοί», ἀπὸ ἀνθρωπαρέσκεια καὶ δειλία καυχῶνται γιὰ τὴν περιτομὴ, ὁ Ἀπόστολος ὑψώνει τὸ ἀνάστημά του καὶ διακηρύττει ποῖο εἶναι τὸ δικό του καύχημα: «Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ μοναδικὸ καύχημά του!

Καυχῶνται γύρω μας οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὰ σπῆματα τους, τὰ χρήματά τους, τὰ αὐτοκίνητά τους, τὴν καταγωγή τους, τὶς ἀμαρτωλὲς ἀπολαύσεις τους... Ἄς μὴν ἐντυπωσιαζόμαστε. Ὅλα αὐτὰ εἶναι κούφια πράγματα. Χωρὶς βαθύτερο νόημα καὶ οὐσιαστικὴ ἀξία. Νὰ μιλήσουμε καὶ μεῖς. Νὰ ὑψώσουμε τὸ ἀνάστημά μας καὶ νὰ διακηρύξουμε με τὰ λόγια καὶ τὴ ζωὴ μας, ποῖο εἶναι τὸ ἀληθινὸ καύχημα γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Νὰ δεῖξουμε τὴν ἀγνὴ μας καρδιά, ποὺ τὴν καθάρισε τὸ αἷμα τοῦ Ἐσταυρωμένου. Νὰ διηγηθοῦμε, πῶς ἤμασταν προηγουμένως, πῶς ζούσαμε καὶ πῶς μᾶς μεταμόρφωσε ἡ δύναμη τοῦ Σταυροῦ. Νὰ μιλήσουμε σὲ γνωστοὺς καὶ ξένους γιὰ τὸ μεγάλο μας καύχημα, γιὰ τὰ παιδιά μας, ποὺ με τὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ ἀγωνίζονται «τὸν καλὸν ἀγῶνα» καὶ νικοῦν τὴ κυδαιότητα καὶ τὴ διαφθορὰ ποὺ τὰ περικυκλώνει. Νὰ δεῖξουμε με τὴ ζωντανὴ κοινωνικὴ μας δράση, ποὺ τὴν κάνουν κάτω ἀπὸ τὴ σημαία τοῦ Ἐσταυρωμένου, ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ ἀληθινὸ καύχημα γιὰ κάθε Χριστιανὸ τῆς ἐποχῆς μας. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἄλλοι βυθισμένοι στὴ ματαιότητα καὶ τὴν ἀνθρωπαρέσκεια, καυχῶνται γιὰ τὰ «σκύβαλα» τῆς ζωῆς, ἐμεῖς ὡς Χριστιανοί, νὰ ὑψώσουμε τὴ σημαία μας, τὸ καύχημά μας, τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ ζωντανὸ μῆνυμά του μέσα στὴ ζωὴ.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μιλάει καὶ γιὰ τὴν «καινὴ κτίση», τὴ νέα δημιουργία, ποὺ ἀπεργάζεται ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸν κόσμο. Ἡ καινὴ κτίση ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ ἐγκατασταθεῖ καὶ νὰ ἐπεκταθεῖ στὸν κόσμο μας με φόβισμένους καὶ δειλοὺς «Χριστιανούς». Ἡ καινὴ κτίση θέλει ἀγωνιστὲς θαρραλέους, με καύχησιν ἐν Χριστῷ, με τὸ κεφάλι ψηλά. Καὶ ὅσοι θὰ σχηματίζουν τὴν ἀγωνιστικὴ παράταξη τῆς καινῆς κτίσεως καὶ θὰ βαδίζουν καὶ θὰ μάχονται κάτω ἀπὸ τὴ σημαία τοῦ Σταυροῦ, «εἰρήνην ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ».

Είδωλολατρικός πολιτισμός

«Μιλᾶτε συχνὰ γιὰ ἑλληνοχριστιανικὸ πολιτισμὸ. Μὰ ὁ Χριστιανισμὸς ἤλθε νὰ καταργήσῃ τὸν ἀρχαῖο ἑλληνικὸ πολιτισμὸ καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶχε δημιουργήσει ἡ ἀρχαιότητα, γιὰτὶ τὰ θεωροῦσε εἰδωλολατρικά...»

Λάθος. Ὅ,τι καλὸ καὶ ὑγιὲς ἀνέπτυξε ὁ ἀρχαῖος κόσμος, ὁ Χριστιανισμὸς τὸ ἀξιοποίησε στὸν πιὸ μεγάλο βαθμὸ. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ Μ. Βασιλείου ποὺ κάνει ἰδιαίτερο λόγο γιὰ τὸ πῶς μπορούμε νὰ ὠφελούμεθα ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ σοφία. Βεβαίως κατάργησε πολλὰ ὁ Χριστιανισμὸς ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο κόσμο. Καὶ ἀλίμονο ἂν δὲν τὰ καταργοῦσε. Τί ἤθελαν; Νὰ μὴ χτυπήσει τὸ δουλεμπόριο, τὴν ἀνεξέλεγκτη βία, τὸν ἐξευτελισμὸ τῆς ἀξίας ἀνθρώπου; Μποροῦμε νὰ φαντασθοῦμε -καὶ δὲν ἦταν μεμονωμένο γεγονός- ἕναν αὐτοκράτορα σὰν τὸν Αὐγουστο, ποὺ ἀναλαμβάνει τὴν ἐξουσία καὶ προσφέρει σπονδὴ στὸν θρόνο του τὸ αἷμα τῶν ἀντιπάλων του; Σπονδὴ ἰσοδύναμη μὲ χεῖμαρρο ποὺ παρασύρει ἕναν Κικέρωνα, τριακόσιους συγκλητικούς, διακόσιους ἀνώτερους ἀξιωματούχους καὶ ἄλλους, χωρὶς νὰ δώσει λογαριασμὸ σὲ κανένα. Καὶ νὰ σκεφθεῖ κανεὶς πῶς ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ μετρημένους αὐτοκράτορες. Μιὰ μεθυσμένη ἀπὸ αἷμα Αὐτοκρατορία ποὺ παραφρονεῖ καὶ καταδικάζει σὲ θάνατο ἐννιάχρονα παιδάκια καὶ δίχρονο κοριτσάκι μὲ τὴν κατηγορία τοῦ ἐγκλήματος τῆς συνωμοσίας!

Καὶ ἔρχεται ὁ Χριστιανισμὸς νὰ καταργήσῃ τέτοιες «πολιτιστικὲς ἐκδηλώσεις». Καὶ ὑψώνει φωνὴ διαμαρτυρίας καὶ στιγματίζει, ἀντὶ νὰ χειροκροτεῖ, τέτοια ἐγκλήματα, ὅπως τὸ ἀπαιτοῦσε ἡ ἐποχή. Καὶ ἀντιμετωπίζει μὲ γενναιότητα ἕναν αἰμοσταγῆ αὐτοκράτορα, τὸν Καλιγούλα, ποὺ μιὰ ἦταν ἡ βασιανιστικὴ του λύπη: Τὸ ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα ὀλόκληρη δὲν εἶχε ἕνα μόνο κεφάλι, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ τῆς τὸ κόψει μὲ ἕνα μονάχα χτύπημα. Καταλαβαίνουμε τώρα πόσο φυσικὸ ἦταν γιὰ ἕνα τέτοιο ἀνθρωπόμορφο θηρίο νὰ θέλει γιὰ ψυχαγωγία του νὰ βλέπει τουλάχιστον τριάντα χιλιάδες ἀνθρώπινα θύματα τὸ χρόνο νὰ σπαράσσονται μέσα στὰ δόντια τῶν θηρίων ἢ νὰ αἱματοκυλῶνται κάτω ἀπὸ τὸ ξίφος τῶν μονομάχων.

«Εἰς μίαν μόνον ἡμέραν κατὰ τὰς ἐπιδείξεις, τὰς ὁποίας ἔδωσεν ὁ Καῖσαρ, μετέσχον 10.000 μονομάχοι, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐφρονεύθησαν. Ὁ Σύλλας παρουσίασε μίαν θηριομαχίαν μὲ 100 λέοντας, ὁ δὲ Πομπήιος μὲ 600. Θηρία ἐμάχοντο κατὰ ἀνθρώπων, ἀνθρωποὶ ἐναντίον ἄλλων ἀνθρώπων καὶ οἱ πολυάριθμοι θεαταὶ ἀνέμενον νὰ ἀπολαύσουν τὸ θέαμα τοῦ θανάτου» (W. Durant: Παγκόσμιος Ἱστορία Πολιτισμοῦ Τόμος

Γ' 161-163). Τί ὠραῖος, ἀλήθεια, πολιτισμός! Καὶ αὐτὸν ἤλθε νὰ καταργήσῃ ὁ Χριστιανισμὸς.

Μποροῦμε νὰ φαντασθοῦμε στὴ Ρώμη δυὸ χιλιάδες ἰδιοκτῆτες νὰ διαχειρίζονται καὶ νὰ ἐμπορεύονται σὰν ζῶα ἕνα ἑκατομμῦριο δούλους; Τὸ ἔτος 10 δημοσιεύθηκε ὁ νόμος τῶν ἀντιποίνων ποὺ ὄριζε, γιὰ τὴν ἀπειθαρχία ἐνὸς δούλου, νὰ μπορεῖ ὁ κύριός του νὰ σταυρώνει ὅλους τοὺς συνδούλους του. Τὸ νόμο αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἐφαρμόσει ὁ διοικητὴς τῆς Ρώμης Πεδάνιος Σεκοῦνδος, σταυρώνοντας 400 ὡς 500 δούλους του. Καὶ ὕστερα τὰ ἀνώνυμα πλήθη τῶν καταδίκων ποὺ προχωροῦσαν μὲ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπελπισία στὴν καρδιὰ καὶ ἦταν ὑποχρεωμένα νὰ παίζουν, ἐκεῖ μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Καίσαρα, τὴν τραγωδία τῆς ζωῆς τους: Χαῖρε, Καῖσαρ, οἱ μελλοθάνατοι σὲ χαιρετοῦν! Κοινωνίες ὅμως ποὺ ἀνέχονται τέτοιες κραυγὲς παύουν νὰ εἶναι κοινωνίες ἀνθρώπων. Δὲν εἶναι κἄν ἀγέλες θηρίων. Τέτοιες θηριωδίες δὲν τὶς ἀπαιτοῦν οὔτε οἱ νόμοι τῆς ζούγκλας.

Καὶ δὲν συνέβαιναν αὐτὰ μονάχα στὰ πλήθη ποὺ δὲν εἶχαν τὴ δυνατότητα νὰ ἀντιδράσουν. Τὰ ἴδια ἴσχυαν καὶ γιὰ τὴ δουλοπρεπεῖ ἀριστοκρατία. Ἕνας πατρίκιος προσκαλεῖται στὸ αὐτοκρατορικὸ συμπόσιο μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του. Καὶ ἐκεῖ, μπροστὰ στὰ μάτια ὄλων, ὁ ἀνεξέλεγκτος καίσαρας τοῦ ἀρπάζει τὴ γυναῖκα καὶ τὴν κόρη του. Καὶ ἐκεῖνος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθεῖ. Νὰ διαμαρτυρηθεῖ; Πρέπει νὰ δεχθεῖ εὐχαρίστως τὸν ἐξευτελισμὸ καὶ νὰ χαμογελάσει στὸν ἡγεμόνα του γιὰ τὴν «τιμὴ»-ἀτιμία ποὺ τοῦ ἔκανε! «Ὡ ἀνθρωποὶ, πρόθυμοι γιὰ τὴ σκλαβιά», ἔγραφε ἀπδιασμένος ὁ Τιβέριος. Αὐτὸς ὁ ἀρνητὴς Ρενὰν ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσει: «Ἡ γυναῖκα δὲν εἶχε ποτὲ μιὰ προσωπικὴ ἠθικὴ παρὰ μονάχα μέσα στὸν Χριστιανισμὸ».

Καὶ ὅλα αὐτὰ χωρὶς νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ ποιά κατάσταση βρῆκε ὁ Χριστιανισμὸς τὸν Ἑλληνισμὸ. Ὅταν ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του ὁ Χριστιανισμὸς, ὁ ἀρχαῖος πολιτισμὸς βρισκόταν σὲ παρακμὴ. Ὁ χρυσοῦς αἰῶνας τοῦ Περικλῆ εἶχε πεθάνει πρὸ πολλοῦ. Τὸ πνευματικὸ μῆνυμα τοῦ Πλάτωνα, τοῦ Εὐριπίδη, τοῦ Σοφοκλῆ εἶχε ἐκλείψει. Οἱ Σοφιστὲς τοῦ πρώτου αἰῶνα δὲν ἦταν οἱ φιλόσοφοι τῆς χρυσοῦς ἐποχῆς. Ἡ σοφιστικὴ αὐτὴ «οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ τελειοποιήσις τῆς ἀρχαίας, περὶ πᾶσαν μὲν ἀγυρτεῖαν, ἐξαιρέτως δὲ περὶ τὴν φλυνάριαν... ἢ μᾶλλον ἄσκοπος τοῦ λόγου ἐνάσκησις ἀφ' ὅσας ἀναφέρει ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος», ὅπως γράφει ὁ ἱστορικὸς Παπαρρηγόπουλος. «Ὁ Χριστιανισμὸς βρῆκε Ἑλλάδα δούλη καὶ Ἕλληνες δούλους καὶ μάλιστα δούλους ὄχι τόσο λόγῳ πολεμικῶν ἀτυχημάτων, ὅσο λόγῳ ἐσωτερικοῦ μαρασμοῦ, πνευματικῆς λιποθυμίας» («Διακήρυξις» Χ.Ε.Ε).

Σταυρός καὶ θυσία

Υπάρχουν μερικά περιστατικά συγκλονιστικά, γεμάτα ψυχική ἀνωτερότητα, πού δὲν χάνουν ποτὲ τὴν ἐπικαιρότητά τους. Δείχνουν τὸ ἀνθρώπινο μεγαλεῖο σ' ὅλη τὴν ἀστραφτερή του ὁμορφιά. Ἐμποδίζουν τὴν ἐξαχρείωση, τὴν ὑλιστικοποίηση τῆς κοινωνίας μας. Μᾶς καλοῦν σὲ μιὰ ζωὴ πάνω ἀπὸ τὰ μέτρα τοῦ ἀτομισμού, τοῦ συμφεροντολογισμού, στὶς φωτεινὲς κορυφὲς τῆς ἀγάπης, τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς θυσίας.

Ἐνα παιδάκι 6 ἐτῶν, πού δὲν ἤξερε μπάνιο ἔπεσε στὴ θάλασσα τοῦ Ν. Μαρμαρᾶ Χαλκιδικῆς. Βέβαιος ὁ κίνδυνος νὰ πνιγεῖ. Σὰν τρελὸς ὁ πατέρας του ρίχνεται στὴ θάλασσα γιὰ νὰ τὸ σώσει, χωρὶς ὅμως καὶ αὐτὸς νὰ ξέρει κολύμβηση. Δυὸ ἀνθρώποι τώρα κινδυνεύουν νὰ πνιγοῦν. Στὴ δραματικὴ αὐτὴ στιγμή ἕνας μαθητὴς Λυκείου, χωρὶς κανένα δισταγμὸ καὶ χωρὶς νὰ ὑπολογίσει τὸν κίνδυνο, πέφτει καὶ αὐτὸς στὴ θάλασσα γιὰ νὰ τοὺς σώσει. Μὲ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια τοὺς πλησιάζει καὶ σώζει ἀπὸ βέβαιο πνιγμὸ καὶ τοὺς δύο.

* * *

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ μοναδικό. Ἡ αὐταπάρνηση καὶ ἡ θυσία ἐξακολουθεῖ, ὅπως στὸ παρελθὸν ἔτσι καὶ σήμερα, νὰ ζεσταίνει τὶς καρδιὲς πολλῶν καὶ νὰ τὶς παρακινεῖ σὲ πράξεις μεγαλειώδεις. Πράξεις πού ἔχουν γιὰ σύμβολό τους τὸ πνεῦμα τῆς μοναδικῆς θυσίας, πού πήγασε ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ.

Ἰδιαίτερα οἱ ἡμέρες αὐτές, τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, φέρνουν στὴ σκέψη μας τὸ κοσμοσωτήριο γεγονός τῆς σταυρικῆς θυσίας. Τῆς πιδὸ μεγάλης θυσίας πού γνώρισε ποτὲ ὁ κόσμος. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ θυσία ἀνέβλυσε ὁ ποταμὸς τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ, πού ποτίζει τὴν ἔρημο τῆς κοινωνίας καὶ τὴν γεμίζει μὲ τὰ ἄνθη τῆς ἀρετῆς. Σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο δίδαγμα τῆς θυσίας, πού βροντοφωνεῖ ὁ Σταυρὸς τοῦ Λυτρωτῆ, ἀξίζει νὰ στρέψουμε τὴν προσοχή μας.

Θυσία! Κανένα μεγάλο ἔργο δὲν ἔγινε χωρὶς νὰ προηγηθεῖ θυσία. Ὅλα τὰ μεγάλα ἐπιτεύγματα τῆς ἀνθρωπότητας ἔχουν τὴν γενεσιουργὸ αἰτία τους στὴ θυσία. Ὅ,τι τιμᾶ καὶ ἐξυψώνει τὸν ἀνθρώπο, στὴ θυσία θὰ τὸ ἀναζητήσουμε. Τὸ αἷμα τῆς θυσίας πότισε καὶ γιγάντωσε τὰ εὐσκιδόφυλλα καὶ πολύκαρπα δένδρα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας. Αὐτὸ τροφοδότησε τοὺς ἥρωες, τοὺς μάρτυρες, τοὺς ἀγωνιστές, πού δὲν δίστασαν νὰ θυσιάστουν στὸν ἱερὸ βωμὸ τοῦ καθήκοντος. Ὅλη ἐκείνη ἡ τιμημένη χορεία τῶν μαρτύρων, πού μὲ τὸν ἥρωικὸ θάνατό τους φώτισαν τὸν πολιτισμὸ περισσότερο ἀπὸ τὶς θεωρίες τῶν φιλοσόφων καὶ παρουσίασαν μὲ τὸ γενναῖο παράδειγμά τους τὴν ὁμορφιὰ τῆς

ἀρετῆς, ἀπὸ ποῦ ἀλλοῦ ἐμπνεύστηκαν;

Νὰ ἔλθουμε στὸ μεγάλο κεφάλαιο ἡρωισμῶν τῆς καθημερινῆς ζωῆς, πού δείχνει ὅτι ἡ ἐποχή μας δὲν ζουγκλοποιήθηκε ἀκόμη, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ διαθέτει ὁμορφιὰ ψυχῆς; Τί μεγαλεῖο κρύβει ἐκείνη ἡ θυσία τῆς μητέρας, πού ἀγρυπνᾷ πλάι στὸ ἄρρωστο παιδί της! Ἡ μητέρα πού θυσιάζει πολλὲς φορὲς καὶ ὑγεία καὶ ὁμορφιὰ καὶ ἀνέσεις καὶ λιώνει σὰν λαμπάδα στὸν βωμὸ τοῦ χρέους, γιὰ νὰ διαπλάσει τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ της. Καὶ ὁ πατέρας, πού χύνει ἰδρώτα καὶ αἷμα καὶ μοχθεῖ ἀδιάκοπα γιὰ τὴν οἰκογένειά του, λησμονώντας τὸν ἑαυτό του, ἀπὸ ποῦ ἐμπνέεται; Τὴν ἴδια θυσία δὲν ἀντικρῶζουμε καὶ στὴν εὐγενικὴ μορφὴ τῆς χριστιανῆς ἀδελφῆς νοσοκόμου, πού σκύβει μὲ μοναδικὴ αὐταπάρνηση, μὲ κίνδυνο συχνὰ καὶ τῆς ζωῆς της, πάνω στὸν ἄρρωστο;

Τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας δὲν ὑπῆρξε ξένο καὶ στοὺς ἐργάτες τῆς ἐπιστήμης, πού τὴν ὑπῆρτησαν μὲ ἀνιδιοτέλεια καὶ αὐταπάρνηση. Πόσοι τέτοιοι ἄγνωστοι στοὺς πολλοὺς, ἥρωες καὶ συγχρόνως μεγάλοι εὐεργέτες τῆς ἀνθρωπότητος! Δὲν εἶναι λίγα τὰ ἐθελούσια θύματα τῆς ἐπιστήμης. Γίγαντες τοῦ πνεύματος, πού δαπάνησαν τὴ ζωὴ τους ὀλόκληρη κλεισμένοι στοὺς τοίχους τῶν ἐργαστηρίων μὲ τὴ σκέψη τοῦ πάσχοντος στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά τους. Μεγάλα πνευματικὰ ἀναστήματα, πού ἄφησαν τὴν τελευταία τους ἀναπνοὴ σκυμμένοι στὴν ἐπίμονη καὶ ἐπίπονη ἐργασία τοῦ σπουδαστηρίου ἢ τῶν πειραματικῶν ἐργαστηρίων.

Καὶ σήμερα, περισσότερο ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχή, χρειάζεται ἡ κοινωνία μας γιὰ νὰ ὀρθοποδήσει ἀνθρώπους αὐταπαρνήσεως καὶ θυσίας. Ἐθελόθυτα θύματα τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀλήθειας, τῆς ἀγάπης. Ἀνθρώπους πού θὰ **«ἀπολέσουν τὴν ζωὴ τους»**, θὰ τὴν προσφέρουν θυσία γιὰ τὶς αἰώνιες ἀξίες.

Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἀφαντίστους ἰδεολόγους, ἀνιδιοτελεῖς ἀγωνιστές, πού θὰ μοχθήσουν μέχρις αἵματος γιὰ τὴν ἐπικράτηση τοῦ δικαίου. Ἀπὸ ἀνθρώπους πού δὲν θὰ **«δώσουν ὕπνο στοὺς ὀφθαλμούς τους καὶ στὰ βλέφαρά τους νυσταγμό»**, ἂν δὲν γίνουν πραγματικότητα οἱ εὐγενικοὶ πόθοι, πού ἐμπνέονται ἀπὸ τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι μονάχα τὸ αἰώνιο σύμβολο τῆς θυσίας. Εἶναι ἡ ἐμπνευση καὶ ἡ δύναμη γιὰ ἀσύλληπτους ἡρωισμοὺς καὶ μεγαλόπνοα ἔργα.

Σταυρὸς-Θυσία. Εἶναι ὁ φωτεινὸς φάρος, πού λούζει στὸ φῶς τὴ ζωὴ μας, τὴν ἱστορία, τὸν πολιτισμὸ. Γιατὶ τὸν πολιτισμὸ δὲν τὸν φωτίζει μόνο ὁ ἠλεκτρισμὸς, ἀλλὰ προπάντων οἱ ἀκτινοβόλες ἐκεῖνες μορφές, πού ἔλιωσαν σὰν λαμπάδες στὸν ὑψηλὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς αὐταπάρνησης.

Είδότες ὅτι οὐ δικαιούται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου ἔαν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεῦσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου, διότι οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σὰρξ. Εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιωθῆναι ἐν Χριστῷ εὐρέθημεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοὶ, ἄρα Χριστὸς

ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΗ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. ν' 34 - θ' 1
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. β' 16-20

ἁμαρτίας διάκονος; Μὴ γένοιτο. Εἰ γὰρ ἂ κατέλυσα ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ, παραβάτην ἑμαυτὸν συνίστημι.

Ἐγὼ γὰρ διὰ νόμου νόμῳ ἀπέθανον, ἵνα Θεῷ ζήσω. Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῆ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΔΗΗΚΕΙΣ;

«Ἐν πίστει ζῶ τῆ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ»

Πολλοὶ ἄνθρωποι στὴν ἐποχὴ μας δὲν ἔχουν ξεκαθαρισμένες ἀντιλήψεις, σταθερὲς ἀρχές. Μετακινοῦνται συνεχῶς. Ἡ ζωὴ τους εἶναι ἓνα συνεχὲς «πῆγαινε - ἔλα» μεταξὺ Χριστοῦ καὶ κόσμου. Σήμερα ζοῦν σὰν Χριστιανοὶ καὶ αὔριο ἐμφανίζονται τελείως κοσμικοὶ ἄνθρωποι. Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβεις ποῦ ἀνήκουν. Στὸν Χριστὸ ἢ στὸν κόσμῳ; Πιστεύουν ἢ ὄχι;

Ἐδῶ ἀκριβῶς χρειάζεται ὁπωσδήποτε ἓνα ξεκαθάρισμα. Σ' αὐτὸ μᾶς βοηθεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὰ ὅσα γράφει στὴ σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπὴ.

ΟΧΙ ΥΠΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ!

Οἱ πρῶτοι ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανοὶ δὲν εἶχαν ξεκαθαρίσει ἀκόμη τὸ ζήτημα, ἔαν ἔπρεπε νὰ τηροῦν ἢ ὄχι τὸν Μωσαϊκὸ Νόμο. Γι' αὐτὸ πότε τὸν τηροῦσαν καὶ πότε ὄχι. Ἐτσι δὲν μπορούσε νὰ διακρίνει κανεὶς εὐκόλα, ἔαν ἦταν Χριστιανὸς ἢ Ἰουδαῖο. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ξεκαθαρίζει τὰ πράγματα. Διακηρύττει, ὅτι ἐφ' ὅσον γνωρίζουμε καλὰ, «ὅτι οὐ δικαιούται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου», ἀλλὰ μόνον «διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ» δὲν ἐπιτρέπονται ὑπαναχωρήσεις. Διαφορετικὰ ὁ Χριστιανὸς παρουσιάζεται ἀντιφατικὸς. Κτίζει ξανὰ αὐτὰ ποῦ γκρέμισε. Δέχεται δηλαδὴ ξανὰ τὸν Ἰουδαϊκὸ Νόμο, ἐνῶ ἔχει πιστεῦσει ὅτι μόνον ὁ Χριστὸς σώζει!

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀποστόλου φθάνει μέχρι τὴν ἐποχὴ μας. Ὁχι ὑπαναχωρήσεις! Οἱ Χριστιανοὶ καλοῦνται νὰ ἀποκτήσουν σταθερὲς ἀντιλήψεις. Καλοῦνται νὰ διαλέξουν ἀποφασιστικὰ τὸν χριστιανικὸ τρόπο ζωῆς. Κάθε ἄλλη στάση τοὺς παρουσιάζει ἀντιφατικούς καὶ μὴ ἰσορροπημένους.

Γίναμε Χριστιανοί; Ἄς μὴ ξαναγυρίζουμε στὰ παλαιὰ. Μὴ κτίζουμε ξανὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἁμαρτίας, ποῦ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι γκρεμίσαμε μὲ τὴν εἰλικρινὴ μας μετάνοια. Ἐφ' ὅσον ἀρχίσαμε νὰ ζοῦμε τὴ χριστιανικὴ ζωὴ, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε ξανὰ στὴν κοσμικὴ ζωὴ; Ἐφ' ὅσον πήραμε τὴν ἀπόφαση νὰ ἐγκαταλείψουμε τὶς παλαιὲς κακὲς μας συνήθειες γιὰ νὰ γυρίζουμε ξανὰ στὰ ἴδια; Γιὰ αὐτὴ ἡ ἀσυνέπεια; Γιὰ αὐτὲς οἱ ὑπαναχωρήσεις; Ὡς ἄνθρωποι βέβαια παρουσιάζουμε ἀδυναμίες καὶ πτώσεις. Δὲν πρόκειται ὅμως γι' αὐτὸ. Πρόκειται γιὰ τὴ συνειδητὴ ἐγκατάλειψη τῆς χριστιανικῆς ζωῆς καὶ τὴν ἐπιστροφή στὶς κοσμικὲς καὶ ἁμαρτωλὲς συνήθειες. Γιὰ κάτι δηλαδὴ φοβερὸ καὶ ἀπαίσιο, ὅπως χαρακτηριστικὰ τὸ τονίζει ὁ ἀπόστολος Πέτρος (Α' Πέτρ. β' 20).

Ο ΔΕΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τί ἦταν ἐκεῖνο, ποῦ ἔκανε τὸν ἀπόστολο Παῦλο νὰ ἀνήκει ὀλοκληρωτικὰ στὸ στρατόπεδο τοῦ Χριστοῦ; Ὁ

δεσμὸς τῆς ἀγάπης! Ἐνωθε στενὰ ἐνωμένο τὸν ἑαυτὸ του μὲ τὸν Κύριο. Ἐκεῖνος, τὸν εἶχε ἀγαπήσει τόσο πολὺ, ὥστε καὶ τὸν ἑαυτὸ Του θυσιάσε «ὑπὲρ αὐτοῦ»! Καὶ ὁ Παῦλος μὲ τὴ σειρά του εἶχε τόσο πολὺ ἀγαπήσει τὸν σωτήρα καὶ λυτρωτὴ του, ὥστε νὰ λέει αὐτὸν τὸν καταπληκτικὸ λόγῳ: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός!» Μὲ τοὺς πανίσχυρους δεσμοὺς τῆς μεγάλης καὶ ἀμοιβαίας ἀγάπης ἔδεσε ὁ Ἀπόστολος τὸν ἑαυτὸ του μὲ τὸν Χριστὸ καὶ δὲν μπόρεσε κανεὶς πιά νὰ τὸν χωρίσει ἀπ' αὐτόν.

Ἐὰν θέλουμε νὰ μὴ κάνουμε ὑπαναχωρήσεις καὶ νὰ μένουμε ὀριστικὰ καὶ ἀμετάκλητα στὴν ἀγία παράταξη τοῦ Χριστοῦ, ὑπάρχει ἓνας ἀποτελεσματικὸς τρόπος. Νὰ σκεπτόμαστε ὅτι ἡμαστέ δεσμευμένοι μὲ τὸν Χριστὸ μὲ τὸν ἀκατάλυτο δεσμὸ τῆς ἀγάπης Του. Ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος, ποῦ συναισθάνονται τὸν ἱερὸ δεσμὸ τοῦ γάμου τους, μένουν ἰσόβια πιστοὶ καὶ ἐνωμένοι. Ἀλλὰ ἂς μὴ λησμονοῦμε, ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ νυμφίος τῆς ψυχῆς μας. Ἡ ψυχὴ μας εἶναι νύμφη Του. Τὴν ἐξαγόρασε μὲ τὸ τίμιο Αἷμα Του. Μὴ λησμονοῦμε ἀκόμη, ὅτι καὶ ἡμεῖς τὴν ὥρα τοῦ βαπτίσματος δώσαμε πολλὰς ὑποσχέσεις, ὅτι θὰ ἀνῆκουμε ὀλοκληρωτικὰ στὸν Χριστό! Ὄταν, λοιπόν, νιώθουμε ὅτι ἡμαστέ δεσμευμένοι μὲ τὸν Χριστὸ μὲ τὸν ἀγιο δεσμὸ τῆς ἀγάπης Του, εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ τὸν ἀποχωρισθοῦμε, νὰ τὸν ἐγκαταλείψουμε. Καμιά δυσκολία καὶ κανέναν πειρασμὸς δὲν μπορεῖ νὰ καταλύσει τὴ μυστικὴ ἔνωση τῆς ψυχῆς μας μὲ τὸν Χριστό. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐνωθε καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ γεμάτος καύχηση καὶ χαρὰ ἔγραφε πρὸς τοὺς Ρωμαίους: «Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;... πέπεισμαι ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ... δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ» (Ρωμ. ν' 35, 38-39).

Ὁ ἀγώνας, μεταξὺ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Σατανᾶ συνεχίζεται καὶ στὴν ἐποχὴ μας σὲ ὅλη του τὴν ἔνταση. Τὰ δυὸ στρατόπεδα συγκρούονται καθημερινά. Στὶς κρίσιμες στιγμὲς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μένει κανεὶς οὐδέτερος, ἢ ἀκόμη χειρότερα, ν' ἀλλάζει παρατάξεις. Χρειάζεται μιὰ ὀριστικὴ τοποθέτηση. Ἐφ' ὅσον δώσαμε ὑπόσχεση ὅτι θὰ ἀνῆκουμε στὸ στρατόπεδο τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἐπιτρέπονται ὑπαναχωρήσεις. Ἐφ' ὅσον παραδώσαμε τὴν καρδιά μας στὸν Χριστό, δὲν μπορούμε νὰ τὴν ξαναπάρουμε πίσω. Κάθε ἄλλη σκέψη εἶναι λιποταξία, εἶναι προδοσία. Καλοῦμεθα νὰ μείνουμε πιστοὶ καὶ ἀγωνιζόμενοι στὸ στρατὸ τοῦ Χριστοῦ μέχρι τέλους.

Ἀδελφοί, ὑμεῖς ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός. Διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε, κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς, καὶ ἔσομαι

ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ Α΄ ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΛΟΥΚ. Ε΄ 1-11
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β΄ Κορ. στ΄ 16 - ζ΄ 1

ὑμῖν εἰς πατέρα καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱούς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Ταύτας οὖν

ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοί, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ.

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

«Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Τὸ σῶμα στὴν ἐποχὴ μας ἔχει γίνεαι ἓνα σύγχρονο εἶδωλο, στὸ ὁποῖο πολλοὶ ἄνθρωποι προσφέρουν τὴν λατρεία τους. Ἡ θεοποίηση καὶ ἡ λατρεία τοῦ σώματος ὀδηγεῖ στὶς διάφορες «μανίες» τῆς ἐποχῆς μας, ὅπου ἡ δύναμη καὶ ἡ ὡραιότητα τοῦ σώματος θεωροῦνται οἱ ὑψίστες ἀξίες στὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἴδια ἀκόμη νοοτροπία ὀδηγεῖ ἓνα πλῆθος ἀνθρώπων σὲ μιὰ ζωὴ ἄσπιτη καὶ διεφθαρμένη, ὅπου πλέον ὁ ἄνθρωπος χάνει κάθε ἀνθρώπινο χαρακτηριστικὸ καὶ γίνεται «σάρξ».

Μέσα στὴν σύγχρονη αὐτὴ εἰδωλολατρία τοῦ σώματος ἀκούγεται σὰν διαμαρτυρία, ἀλλὰ καὶ ὡς φωνὴ καθοδηγητικὴ, τὸ σύνθημα τοῦ Ἀποστόλου: «**Ὑμεῖς ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος**». Ἄς προσέξουμε δύο πλευρὰς τοῦ μηνύματος αὐτοῦ:

Ο ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΩΜΑ

Μὲ πόσο σεβασμὸ καὶ ἱερὸ δέος ἀντιμετωπίζουμε τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ! Ἐνα μεγαλοπρεπὴ ναὸ, ἀλλὰ καὶ ἓνα ταπεινὸ καὶ φτωχὸ ἐξωκκλήσι. Ἐναν ἀκέραιο ναὸ, ἀλλὰ καὶ ἓναν γκρεμισμένον, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔχουν περισθεῖ μόνον μερικὰ ἐρείπια. Σεβόμαστε ἰδιαίτερα τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν τόπο ὅπου σκηνώνει ἡ δόξα του.

Μὲ παρόμοιο σεβασμὸ ὀφείλουμε νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ναὸ αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τὸ σῶμα μας, τὸ σῶμα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, εἶναι κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ, μᾶς βεβαιώνει ὁ Ἀπόστολος. Ὁ Ἰδιος ὁ Θεὸς τὸ δήλωσε: «**Ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω**». Ὑπάρχουν βέβαια πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν χάσει κάθε συναίσθηση τῆς ἱερότητας τοῦ σώματός τους. Ἡ ἁμαρτία ἐδῶ ἔχει μεταβάλλει τὸν ναὸ τοῦ σώματος σὲ ἐρείπια...

Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ζεῖ μιὰ σαρκικὴ καὶ ἁμαρτωλὴ ζωὴ, ἦταν κάποτε ναὸς τοῦ Θεοῦ. Κάποτε ἐδῶ κατοικοῦσε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Τώρα βέβαια δὲν κατοικεῖ. Ἐχει φύγει. Διότι «**οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας**» (Γένεσ. στ΄ 3), λέει ὁ Θεός. Ποιὸς ξέρεῖ ὅμως! Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ «**ἐπιφέρεται**» ἴσως ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἐρείπια αὐτά, γιὰ νὰ ἀναστῆλῃ τὸν ναὸ του, ὅταν ἔλθει ἡ κατάλληλη στιγμή! Τὸ σῶμα, ποὺ εἶναι κακεκτικὸ καὶ δύσμορφο, τὸ σῶμα, ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια, τὸ σῶμα αὐτὸ εἶναι ἓνας ραγισμένος ναὸς τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖο ὀφείλουμε τὸν ἀπεριόριστο σεβασμὸ μας! Οἱ γέροντες γονεῖς μας, ποὺ πάσχουν ἀπὸ χρόνιες παθήσεις, οἱ ἀσθενεῖς, οἱ κατάκοιτοι τῶν νοσοκομείων καὶ τῶν ἀσύλων, εἶναι καὶ αὐτοὶ ναοὶ τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὁποῖους πρέπει νὰ σεβόμαστε καὶ νὰ διακονοῦμε.

Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Ἀποτελεῖ ἰδιαίτερη τιμὴ νὰ διακονεῖ κανεὶς στὸ

ναὸ τοῦ Θεοῦ. Νὰ φροντίζει γιὰ τὴν ἀνέγερση καὶ τὸν ἐξωραϊσμὸ τοῦ ναοῦ. Νὰ περιποιεῖται τὸ ναὸ, νὰ τὸν καθαρίζει. Νὰ ἀναστῆλῃ τὸν ἐρειπωμένον ναὸ καὶ νὰ τὸν ἀποδίδει καὶ πάλι στὴν λατρεία τοῦ Θεοῦ! Ἡ Ἐκκλησία ἰδιαίτερα τιμᾷ αὐτοὺς ποὺ διακονοῦν τὸ ναὸ: «**Ἁγίασον, Κύριε, τοὺς ἀγαπῶντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου**», εὐχεται.

Ὅταν ἀσχολούμαστε μὲ τὴν διατροφή, τὴν συντήρηση, τὴν ἀγωγή, τὴν θεραπεία καὶ νοσηλεία τοῦ σώματος, ἂς μὴ λησμονοῦμε ὅτι διακονοῦμε τὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ μητέρα καὶ ὁ πατέρας ποὺ φροντίζουν γιὰ τὴν διατροφή καὶ τὴν συντήρηση τῶν παιδιῶν τους -ἂς μὴ τὸ λησμονοῦν- δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ διακονοῦν τοὺς ἐμψυχους ναοὺς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ σκέψη αὐτὴ θὰ μεταμορφώνει τὸν καθημερινὸ ἀγῶνα καὶ τὴν φροντίδα γιὰ τὰ παιδιά. Θὰ κάνει τὴν προσφορὰ τῶν ὑπηρεσιῶν τους πρὸς τὰ παιδιά, πιὸ γλυκιὰ, πιὸ ἥμερη, πιὸ πρόθυμη.

Ὁ γιατρὸς ἀκόμη, ποὺ σκύβει καθημερινὰ πάνω στοὺς ἀσθενεῖς του, διακονεῖ καὶ αὐτὸς τὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸς ἔχει πάρει τὴν κλήση καὶ τὴν ἀποστολὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ ἀναστῆλῃ τὸν ἐρειπωμένον ναοὺς του. Ὅταν ἦταν ὁ Κύριος ἐδῶ στὴν γῆ, τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ ἔκανε ὁ ἴδιος, μὲ τὴν προθυμίαν. Ἦταν ὁ μεγάλος ἰατρὸς καὶ ἀναστῆλῃ τῶν ἐρειπωμένων ναῶν τοῦ Θεοῦ. Σήμερα ὁ Κύριος ἔχει ἀναθέσει τὸ ἱερὸ αὐτὸ ἔργο στὰ ἐπιδέξια χεῖρα τοῦ γιατροῦ.

Καὶ οἱ νοσηλευτὲς, ποὺ ἔταξαν τὸν ἑαυτὸ τους στὴν ὑπηρεσία τῶν ἀσθενῶν, εἶναι καὶ αὐτοὶ διάκονοι στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ, στὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Ἡ σκέψη αὐτὴ εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικὴ γιὰ τὴν ὀρθὴ ἀντιμετώπιση τοῦ σώματός μας, καθὼς καὶ τοῦ σώματος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο. Ὑποδεικνύει καὶ τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο ὁ κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γίνεαι ναὸς τοῦ Θεοῦ, ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «**Καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ**», λέει. Ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιος καὶ ἀμόλυντος. Γι' αὐτὸ καὶ ἐκεῖ κατοικεῖ ὁ ἅγιος Θεός. Γιὰ νὰ κατοικήσει ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα του στὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, πρέπει τὸ κατοικητήριον αὐτὸ νὰ εἶναι ἅγιο, καθαρὸ καὶ ἀμόλυντο. Γι' αὐτὸ καὶ ἐκεῖνο, ποὺ χρειάζεται ἀπὸ τὸν κάθε Χριστιανό, εἶναι ὁ συνεχὴς καθαρισμὸς τοῦ ἑαυτοῦ του ἀπὸ τὸν μολυσμὸ τῆς ἁμαρτίας. Χρειάζεται ὁ ἁγιασμὸς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, ποὺ γίνεαι βασικὴ ἐπιδίωξη τῆς ζωῆς «**ἐν φόβῳ Θεοῦ**».

«Οὕτως ἠγάπησεν»

Κανένας δὲν μπόρεσε νὰ δώσει πιὸ σύντομο καὶ περιεκτικὸ ὄρισμὸ τί εἶναι ὁ Θεός, ἀπὸ τὸν εὐαγγελιστὴ τῆς ἀγάπης τὸν Ἰωάννη. «**Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ**», μᾶς εἶπε. Τὸ σχέδιό τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία καὶ τὴ λύτρωση τοῦ πεσμένου ἀνθρώπου ἀποκαλύπτει τὴν ἀσύλληπτη ἀγάπη Του. Ὁ Θεὸς εἶναι Πατέρας στοργικὸς καὶ φανέρωσε τὴ μεγάλη ἀγάπη Του τόσο στὴ δημιουργία ὅσο καὶ στὴν ἀναδημιουργία τοῦ ἀνθρώπου.

Πρέπει νὰ τὸ προσέξουμε ἰδιαίτερα. Ὁ Χριστὸς δὲν κάνει ἀπλῶς λόγο γιὰ τὸν Θεό, γιὰ μιὰ ἀπρόσωπη ἀνώτερη δύναμη. Μᾶς φανερώνει τὸν Θεὸ Πατέρα, ποὺ εἶναι Πατέρας στοργικὸς ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Πατέρας καὶ ὅπου χρησιμοποιοῦνται ἡ λέξη Θεὸς πάλι μετὰ τὴν ἔννοια τοῦ Πατέρα χρησιμοποιοῦνται. Ὁλόκληρη ἡ Κ. Διαθήκη εἶναι διαποτισμένη ἀπὸ τὴν πιὸ βαθιὰ καὶ ὑψηλὴ ἔννοια τῆς πατρότητας καὶ ἀπὸ ὅ,τι ἱερὸ καὶ μεγάλο ἐκφράζει. Υἱικές καὶ ὄχι δεσποτικές ἢ δουλικές πιὰ οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὸν Θεὸ καὶ στὰ παιδιά Του. Στὴν καρδιὰ τοῦ Πατέρα κυριαρχεῖ ἡ ἀγάπη.

Ἐπὶ ἀρχῆς μιὰ διακήρυξη μοναδικὴ ποὺ ἔκανε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος γιὰ τὴν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Πῶς καὶ πόσο ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, τὸν κάθε ἀνθρώπο; «**Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον**» (Ἰωάν. γ' 16). Στὸν στίχο αὐτὸ ἔχουμε ὀλόκληρο τὸ μήνυμα τῆς σωτηρίας. Ὁρθὰ χαρακτηρίσθηκε ὡς ἡ καρδιὰ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἡ Βίβλος σὲ μικρογραφία.

«**Οὕτως ἠγάπησεν**». Ἡ ἀγάπη στὸ κορύφωμά της, ἔπερνάει κάθε ἀνθρώπινο μέτρο. Δὲν μπαίνει στὰ στενὰ ἀνθρώπινα καλοῦπια. Καὶ δὲν γνωρίζει πε-

ριορισμοὺς γιατί εἶναι ὁ Θεὸς ποὺ ἀγαπάει. Καὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀγάπης καὶ κάθε ἀγαθοῦ. Εἶναι στὴν φύση τοῦ Θεοῦ ἡ ἀγάπη. Γι' αὐτὸ καὶ «**τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους**» (Ματθ. ε' 45).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μᾶς ὑπογραμμίζει ἡ λέξη «**κόσμος**». Τόσο πολὺ ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον. Ποιὸν κόσμον; Ὁ ἄπειρος Θεὸς ἀγάπησε τὸν περιορισμένο κόσμον. Ὁ ἀναμάρτητος τὸν ἀμαρτωλὸ καὶ ἀποστάτη ἄνθρωπο. Ἡ μεγαλωσύνη ἀγάπησε τὴν μικρότητα, τὸν μικρὸ ἄνθρωπο. Ἡ ἀπεραντώσυνη τὴν πεπερασμένη καὶ θνητὴ ἀνθρώπινη φύση. Οἱ λέξεις αὐτές, γράφει καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, «*δείχνουν τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ ἡ ἀπόσταση ποὺ χωρίζει τὸν Θεὸ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ μεγάλη καὶ ἄπειρη εἶναι. Διότι ὁ ἀθάνατος καὶ ἀναρχος, ἡ ἀπέραντη μεγαλωσύνη τοὺς γήινους καὶ γεμάτους ἀμαρτήματα, αὐτοὺς ἀγάπησε*». Αὐτὸ εἶναι τὸ θαυμαστὸ στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Νὰ ἀγαπάει μὲ ἀπέραντη ἀγάπη τὸν ἀμαρτωλὸ κόσμον, τὸν ἀνάξιο τῆς ἀγάπης Του ἄνθρωπο. Ἡ ἄκρα ἀγιότητα νὰ ἀγαπάει τὴν ἄκρα ἀμαρτωλότητα, τὸν βυθισμένο δηλαδὴ στὴν ἀμαρτία ἄνθρωπο.

Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ προχώρησε σὲ μιὰ ἀσύλληπτη ἐκδήλωση. Τί ἔκανε; Ἔδωσε. Ἡ χαρακτηριστικὴ ἔκφραση τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ προσφορά. Ἡ πιὸ μεγάλη καὶ

πολύτιμη. Πρόσφερε τὸν μονογενῆ Υἱό Του. Ἄλλο δῶρο πιὸ μεγάλο δὲν μπορούσε νὰ προσφερθεῖ. «*Ἄν εἶχε πολλὰ παιδιά καὶ ἔδινε τὸ ἓνα καὶ αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ μεγάλο καὶ θαυμαστό. Τώρα ὅμως ἔδωσε τὸ μονάκριβο Παιδί Του*» γράφει ὁ Θεοφύλακτος. Καὶ θυσίασε τὸ μονάκριβο Παιδί Του καὶ τὸ παρέδωσε στὸν πιὸ ὀδυνηρὸ καὶ ἐξευτελιστικὸ θάνατο, στὸ μαρτύριο τοῦ Σταυροῦ, γιὰ τοιοῦς; Τὸ εἶπαμε. Γιὰ τοὺς ἀνάξιους καὶ ἀμαρτωλοὺς.

Τρεῖς μεγάλες ἀλήθειες παρουσιάζονται ἐδῶ. Ὑπογραμμίζεται ἡ καθολικότητα τῆς σωτηρίας. «**Πᾶς**». Ὅλοι, χωρὶς καμία ἐξαίρεση, εἶναι καλεσμένοι στὴν σωτηρία. Σὲ ὅλους ἀπευθύνεται τὸ προσκλητήριό τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ χαρμόσυνο δεῖπνο τῆς βασιλείας Του. Καὶ τί μᾶς ζητάει; Νὰ πιστέψουμε στὸν Χριστό. Ἡ πίστη, ἡ ἀληθινὴ καὶ ἔμπρακτη, μᾶς προσφέρει τὴ σωτηρία. Τί, ἀλήθεια, προσφέρουμε καὶ τί παίρνουμε! Δίνουμε κάτι καὶ παίρνουμε τὸ πᾶν. Δίνουμε πίστη καὶ λαμβάνουμε δικαίωση. Δίνουμε κάτι ἐδῶ στὴ γῆ καὶ κερδίζουμε τὸν οὐρανό. Προσφέρουμε τὶς ἀμαρτίες μας καὶ λαμβάνουμε τὴν ἄφεση.

Αὐτὸς εἶναι πραγματικὰ πλοῦτος ἀγάπης. Προσφέρει ἐπίγεια καὶ λαμβάνει ἐπουράνια. Καὶ ὅλα αὐτὰ πραγματοποιοῦνται, ὅταν ὑπάρχει ἡ βασικὴ προϋπόθεση: Πίστη ἀκλόνητη στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν λυτρωτικὴ θυσία τοῦ Υἱοῦ Του, τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ.

ZOH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΟΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΣΤ΄

(1775 - 1821)

8

Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ, στὸν Ἄθω, δὲν ἔμεινε γιὰ πολὺ ὁ ἐξορισμένος Πατριάρχης. Μιὰ μέρα ἔφθασε διαταγὴ νὰ μεταφερθεῖ στὴν Ἀδριανούπολη. Τὸν μπάρκαραν σ' ἓνα πλοῖο, τὸν μετέφεραν στὴν Ἀλεξανδρούπολη κι ἀπὸ ἐκεῖ τὸν πῆγαν στὴν πόλη, ποὺ γεννήθηκε. Ἐδῶ πρωτοεῖδε τὸ φῶς, ἐδῶ θὰ ἀποχαιρετήσῃ τὸ φῶς...

Δὲν ἔχουμε δυστυχῶς πολλὲς λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἔκπτωτου Πατριάρχῃ στὴν Ἀδριανούπολη. Ξέρουμε ὅμως ὅτι τότε ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ πόλη τῆς Θράκης ἦταν κέντρο ἐθνικῆς δράσεως. Πέραγε τακτικὰ ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Φιλικὸς Ξάνθος, ποὺ σὲ μυστικὲς συνεδριάσεις ὅπου προήδρευε ὁ Μητροπολίτης Πρώιος, μιλοῦσε στοὺς πρῶχοντες, γιὰ τὰ μυστικὰ τῆς Ἑταιρείας καὶ τὸν πόθο ὅλων τῶν Ἑλλήνων νὰ ἐλευθερωθοῦν. Ἐτσι, σημειώνει ὁ Φιλήμων, δάσκαλοι, δημογέροντες καὶ ἄλλοι διακεκριμένοι Ἕλληνες κατηχήθηκαν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν Φιλικῶν στὴν Ἀδριανούπολη ἔφθασε τοὺς ἑπτακόσιους. Εἶναι λοιπὸν δυνατὸν μέσα σ' αὐτὸ τὸν ἑλληνικότατο παλμὸ μιὰ ἐθνικὴ κορυφὴ ὅπως ὁ Κύριλλος, γεμάτη ἀφοσίωση στὰ ὑψηλότερα πατριωτικὰ χρέη, νὰ ἔμεινε ἀδιάφορη; Ἀναμφίβολα ὄχι. Ὁ Κύριλλος κάποιον τρόπο θὰ εὑρίσκει νὰ μαθαίνει γιὰ τὴν προπαρασκευὴ τῆς μεγάλης στιγμῆς. Σίγουρα ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ πάρει κι αὐτὸς μέρος στὲς μυστικὲς κινήσεις, ὅπως θὰ τὸ ἤθελε ἡ ἐθνικὴ του καρδιά. Ἦταν κίνδυνος μεγάλος ἂν ἔμπαινε στὴ «συνωμοσία». Ἐτσι μὲ σύνεση ἀποτραβήχτηκε στὲς μελέτες του ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ μεγάλο μήνυμα τῆς Ἐπαναστάσεως συγκλόνησε τὸν Ἑλληνισμό. Τότε πιά ἄφησε κάθε προφύλαξη. Μὲ τὸ μεγάλο του κῦρος ἔγινε ὁ πολῦτιμος σύμβουλος τοῦ Μητροπολίτη καὶ τῶν Φιλικῶν.

Δὲν βιάστηξαν ὅμως γιὰ πολὺ ἐκεῖνες οἱ μέρες τοῦ πατριωτικοῦ παλμοῦ. Γρήγορα ἔφθασαν καὶ στὴν Ἀδριανούπολη τὰ πρῶτα θλιβερὰ μαντάτα ἀπὸ τὴν Πόλη. Τὰ μαντάτα αὐτὰ μιλοῦσαν γιὰ τὴ σύλληψη καὶ τὸν ἀπαγχονισμό τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ε' στὴν Πύλη τοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸν φόνο τῶν ἄλλων κληρικῶν καὶ πολλῶν πρῶχόντων. Πρῶτοι ἔμαθαν τὰ τραγικὰ γεγονότα ὁ πρῶν Πατριάρχης καὶ οἱ πρόκριτοι. Τότε πικρὰ δάκρυα ἔχυσε ὁ Κύριλλος γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ ἔθνος ἔχανε πολῦτιμους προστάτες καὶ αὐτὸς ἀγαπημένους φίλους. Ἐκλαψε καὶ αἰσθάνθηκε βαθιὰ τὸ μήνυμα, ποὺ τοῦ ἔστειλαν οἱ νεκροὶ τοῦ φίλου. Τοῦ φάνηκε πῶς ἡ ἀγχόνη, ποὺ στήθηκε στὴν Πύλη τοῦ Πατριαρχείου τοῦ μνηοῦσε Κύριλλε, ἴσως ἔρθει καὶ γιὰ σένα ἢ ὦρα τῆς θυσίας -μεῖνε **«πιστὸς ἄχρι θανάτου»**. Καὶ ἡ σκέψη αὐτὴ τοῦ δυνάμωσε τὴ θέληση νὰ βαδίσει ἀτρόμπτα, ὅπως οἱ μάρτυρες, οἱ ἥρωες, οἱ ἅγιοι.

Γ' ΤΑ ΤΡΙΑ ΣΧΟΙΝΙΑ

Λίγες μέρες μετὰ τὰ τραγικὰ γεγονότα τοῦ Πάσχα τοῦ '21, στὸ διοικητήριο τῆς Ἀδριανούπολης ἔφθασαν οἱ πρῶτες μετὰ τὴν Ἐπανάσταση διαταγὲς τοῦ Σουλτάνου. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ἦταν καὶ ἓνα προσωπικὸ ἔγγραφο πρὸς τὸν Τοῦρκο Διοικητὴ τῆς Ἀδριανούπολης. Μὲ τὸ ἔγγραφο αὐτὸ ἡ Ὑψηλὴ Πύλη διέτασσε τὸν Διοικητὴ νὰ σκοτώσει ὅσους πρῶχοντες φοβόταν καὶ ν' ἀπαγχονήσει τὸν πρῶν Πατριάρχῃ Κύριλλο καὶ ἄλλους κληρικούς.

Ὁ Τοῦρκος δὲν ἀργεῖ νὰ ἐκτελέσει τὸ πρῶτο μέρος τῆς διαταγῆς. Πιάνει 23 πρῶχοντες καὶ χωρὶς καμία διαδικασία τοὺς παίρνει τὸ κεφάλι. Δὲν κάνει ὅμως ἀμέσως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν Πατριάρχῃ.

Κατὰ τύχη τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρίσκεται στὴν Ἀδριανούπολη ἓνας ξένος Πρίγκηπας. Ὁ Πρίγκηπας συνδέεται μὲ τὸν Διοικητὴ. Ἡ φιλία αὐτὴ παρακινεῖ τὸν Τοῦρκο νὰ τοῦ πεῖ μιὰ μέρα:

—Θέλω νὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ κάτι, Πρίγκηπά μου. Ξέρεις, ἔχω πάρει λίγες μέρες τώρα ἀπὸ τὴν Πύλη διαταγὴ νὰ κρεμάσω τὸν Πατριάρχῃ Κύριλλο. Τὸν ξέρεις, δὲν εἶναι ἔτσι;

Καὶ ὅταν αὐτὸς τοῦ δίνει καταφατικὴ ἀπάντηση, ὁ Τοῦρκος συνεχίζει:

—Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ τὸν σέβομαι. Καὶ ὄχι μόνο ἐγώ, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ κοινωμία. Πῶς, λοιπὸν, μπορῶ νὰ κάνω κάτι τέτοιο; Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἐκτελέσω τὴ διαταγὴ, πῶς θὰ δικαιολογηθῶ στὴν Πύλη;

Ὁ Πρίγκηπας τὸν κοιτάζει μὲ συμπάθεια καὶ τοῦ λέει:

—Ἐὰν μὲν μπορεῖς πραγματικὰ νὰ σώσεις τὸν ἄνδρα αὐτό, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνο τῆς θέσεώς σου, πρέπει νὰ τὸ κάνεις καὶ χάριν τῆς δικαιοσύνης καὶ χάριν τῆς φιλίας καὶ χάριν τοῦ σεβασμοῦ σου πρὸς τὴν ἀρετὴ τοῦ Πατριάρχῃ. Ἐὰν ὅμως δὲν μπορεῖς νὰ τὸν σώσεις καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐκτελέσεις τὴ διαταγὴ τῆς Πύλης, τότε καὶ σὺ καταστρέφῃσαι, διότι θὰ πληρώσεις μὲ τὸ κεφάλι σου τὴν ἀπειθείά σου, καὶ τὸν φίλο σου δὲν σώζεις, διότι ἄλλος ἀντὶ γιὰ σένα θὰ ἐκτελέσει τότε τὴ διαταγὴ τῆς Κυβερνήσεώς σου.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἀναστατώνουν τὸν Τοῦρκο. Μέσα στὴν ψυχὴ του γίνεται μιὰ ἀληθινὴ πάλη. Σέβεται τὸν Κύριλλο, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ θυσιάσει κάτι γιὰ νὰ δείξει αὐτὸ τὸν σεβασμό. Θέλει νὰ χαρίσει τὴ ζωὴ στὸ φίλο, ἀλλὰ χωρὶς κι αὐτὸς νὰ χάσει τὴ θέση του. Τώρα ὅμως, ποὺ βλέπει πιά ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος παρὰ νὰ διαλέξει ἀνάμεσα στὴ θυσία τοῦ Κύριλλου ἢ στὴ δική του καταστροφὴ, ἡ πλάστιγγα γέρνει πρὸς τὴ θυσία τοῦ ἀθώου.

(Συνεχίζεται)

ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ

Πρωταθλητές στην άπαισιοδοξία παρουσιάζονται και πάλι οι Έλληνες. Αιτία της άπαισιοδοξίας, όπως ανέφερε το πρακτορείο Μπλούμπεργκ, ή απουσία προοπτικών στον τομέα της εργασίας. «Σώσαμε τις τράπεζες, αλλά κινδυνεύουμε να χάσουμε μια γενιά», είχε πει ο Γερμανός σοσιαλδημοκράτης Μάρτιν Σούλτς. Η Ελλάδα, ή Ισπανία, ή Ιταλία διαθέτουν ίσως τις καλύτερες εκπαιδευμένες γενιές που υπήρξαν ποτέ στις χώρες τους, οι γονείς τους επενδύουν πολλά στην εκπαίδευση των παιδιών τους. Και τώρα, που είναι έτοιμα να εργασθούν, ή κοινωνία τους λέει: «Δεν υπάρχει θέση για σās». Συγκεκριμένα για την αποτύπωση της ακριβούς εικόνας της τάσης αυτής ο Όμιλος ICAP πραγματοποίησε έρευνα μεταξύ 1.325 Ελλήνων που εργάζονται σε 56 χώρες του έξωτερικού. Παρουσιάζοντας τα συμπεράσματα της έρευνας, ο διευθύνων σύμβουλος του Όμιλου και πρόεδρος της ΕΑΣΕ (Εταιρία Ανωτάτων Στελεχών Έπιχειρήσεων) κ. Νικήτας Κωνσταντέλλος υπογράμμισε ότι «ή μεγάλη φυγή των νέων δεν οφείλεται αποκλειστικά στην οικονομική κρίση». Πρώτος λόγος που τους ώθησε να μεταναστεύσουν, όπως δήλωσαν οι ίδιοι, είναι ή αναξιοκρατία και ή διαφθορά...» (FREE SUNDAY 21.6.2015).

40.000 ΕΦΗΒΙΚΕΣ ΕΚΤΡΩΣΕΙΣ

Έφηβικές άμβλώσεις. Ένα πρόβλημα αυξανόμενο επικίνδυνα που θα έπρεπε να άπασχολήσει σοβαρά την κοινωνία και ιδιαίτερα την οικογένεια. Η έπαγρύπνηση των γονέων σε πρώτη προτεραιότητα. Οί προκλήσεις της εποχής μας, ή χαλάρωση των ήθων και ή έλευθεριότητα στις σχέσεις των νέων αφήνουν άνοιχτό το δρόμο για επικίνδυνα όλισθήματα με όδυνηρά ψυχοσωματικά τραύματα. Οί έρευνες άποκαλυπτικές: «Σύμφωνα με στοιχεία του Ίνστιτούτου Ψυχικής και Σεξουαλικής Υγείας 40.000 έκτρώσεις το χρόνο άποφασίζονται στην Ελλάδα από κορίτσια κάτω των 18 έτών, ενώ έρευνα του Άρεταίειου Νοσοκομείου έδειξε ότι ένα στα τέσσερα κορίτσια ήλικίας 14 έως 17 έτών έχει κάνει έκτρωση και οί μισές έφηβες δεν έχουν ενημερώσει ούτε τη μητέρα τους. 44% των γυναικών που έχουν κάνει άμβλωση έμφανίζουν νευρικές διαταραχές και 25% έπισκέπτονται ψυχίατρο» (FREE SUNDAY 21.6.2015). Μπροστά σ' αυτά τα κοινωνικά δράματα άντηχει ή φωνή της υπεύθυνης ιατρικής: «Χρειάζεται άπεριόριστος κυνισμός, για να υποστηρίξει κανείς ότι μια «έλευθερη σχέση» βαραίνει περισσότερο σαν άξια από μια ζωή που σέρνεται επί χρόνια κάτω από ένα σταυρό μαρτυρίου».

Ο ΟΗΕ ΠΡΟΒΑΛΛΕΙ ΤΗ ΓΙΟΓΚΑ!

«Με άφορμή την πρόσφατη καθιέρωση από τον ΟΗΕ της 21ης Ίουνίου ως «Παγκόσμιας Ήμέρας Γιόγκα», ή Ίερά Σύνοδος της Έκκλησίας της Ελλάδος υπενθυμίζει ότι ή «Γιόγκα, άποτελεί θεμελιώδες κεφάλαιο της θρησκείας του Ίνδουισμού, έχει ποικιλομορφία σχολών, κλάδων, έφαρμογών και τάσεων και δεν άποτελεί «είδος γυμναστικής». Ός εκ τούτου ή «Γιόγκα» τυχάνει άπολύτως άσυμβίβαστη με την όρθόδοξη χριστιανική πίστη μας και δεν έχει καμιά θέση στη ζωή των χριστιανών». Δυστυχώς υπάρχουν μερικοί άδιαφώτιστοι Χριστιανοί που πέφτουν εύκολα στην παγίδα. Με έλκυστικά συνθήματα, όπως το Σωκρατικό «γνώθι σαυτόν» ή το «νους ύγιής εν σώματι ύγιει», προσπαθούν να προσελκύσουν όπαδούς. Άλλά ή Γιόγκα δεν είναι άπλως «άσκήσεις χαλαρώσεως, άναπνοής και άυτοσυγκεντρώσεως που ήρεμοϋν το πνεϋμα και γαλννεϋουν την ψυχή, δυναμώνοντας ταυτόχρονα το σώμα.» Έχει θρησκευτική χροιά, όπως τονίζει και ή Ίερά Σύνοδος. Σύμφωνα με την ίνδική παράδοση, «ή γιόγκα είναι μια θεόπνευστη στάση ζωής που άποκαλύφθηκε σε φωτισμένους δασκάλους μέσα από τον διαλογισμό.» Ύπουλη παγίδα για τους Χριστιανούς. Σήμερα που ό Ίνδουισμός περνάει βαθιά κρίση, να έρχεται ό δυτικός κόσμος και να προβάλλει τη Γιόγκα ως τρόπο ζωής, αυτό άποτελεί όπισθοδρομηση.

ΣΥΜΒΙΩΣΗ ΕΚΤΟΣ ΓΑΜΟΥ

Έπανερχόμαστε και θα έπανερχόμαστε, διότι με το σχέδιο νόμου του ύπουργείου Δικαιοσύνης που προβλέπει την επέκταση του συμφώνου συμβίωσης και στα όμόφυλα ζευγάρια κορυφώνεται ή άναισχυντία. Λύσαμε, λοιπόν, όλα τα καυτά προβλήματα της χώρας... Η Πατρίδα μας χειμάζεται από την όζύτατη οικονομική κρίση, ή νεολαία μας ξενητεύεται σε άναζήτηση καλύτερου μέλλοντος, οί συνταξιόχοι της πείνας χάνουν την ύπομονή τους, ή καλπάζουσα άνεργία και τόσα άλλα έξοργίζουν το λαό μας και ό ύπουργός Δικαιοσύνης σκέφτηκε ότι πρέπει να... παντρεύονται οί όμοφυλόφιλοι! Και όλα αυτά ξεκινούν, για να μη μās ποϋν-ποιοί; καθυστερημένους, ρασιιστές και ότι ή Ελλάδα ζει σε εποχές ίερας Έξέτασης, όπου τά άνθρωπινα δικαιώματα είναι άνύπαρκτα! Επί τέλους, αν μη τι άλλο, αυτός ό τόπος είχε φιλότιμο. Είχε σωστούς ανθρώπους που τιμούσαν την Πατρίδα μας με τον ήρωισμό και την άξιοπρέπεια τους. Κάποτε πρέπει να το καταλάβουμε, πως δεν μπορεί μερικοί να προβάλλουν την άπαίτηση να παντρεύονται οί όμοφυλόφιλοι κόντρα στη φύση, στις ήθικές άξίες, στον ίερό θεσμό της οικογένειας και του γάμου. Πολύ σωστά και ή Ίερά Σύνοδος της Έκκλησίας της Ελλάδος, όπως και ό Μακαριστός Αρχιεπίσκοπος διακήρυξαν ότι όποιαδήποτε άλλη συμβίωση εκτός του γάμου είναι άπαράδεκτη.

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ίλιποκόρατος 189
114 72 ΑΘΗΝΑ